برېوکۍ

(ناول)

په یوه تنګه دره کې درې خړ پوځي موټر روان ول، په دوی پسې سپېرې دوړې پورته کېدلې ، ځای ځای به ودرېدل، بېرته به د ماشین غږ پورته شو ، پنډ او په دوړو لړلو ټایرونو به حرکت وکړ، پر لوړو ژورو به وختل او د سړک غاړو ته پر سپېرو ډبرو به خړ پوټې پرېووت...

ناڅاپه د وړو ماشینګنو ډزو ازانګې خورې کړې، موټرې ودرېدلې، دروازې خلاصې شوې ، د یوه موټر ترمخ د توغوندي ګولۍ ولګېده، دوړې پورته شوې، په غره کې د الله اکبر چیغو زور ونیو او لاندې وپرېدلو تیرو کوکو دره په سر واخیسته...

عسکرو د غټو تیږو شا ته مورچې ونیولې، له ډبرو سپین سوکي بادېدل او د درې پر سر، ډېر پورته یوه خړ ټپوس وزرونه غوړولي وو.

جګړه په شدت روانه وه، له پورته پر سړک مرمۍ اورېدې ... له لاندې مشینګنو پورته خولې نیولې وې، له میلونو څخه یې اورونه بادېدل.

ناڅاپه د هلیکوپټرو دروند غږ دره ولړزوله، د غره پر ډډه پرله پسې راکټونه ولګېدل، لویې، وړې تیږې بیلې شوې، د تیرو چړو

Ketabton.com

کی
ل
احمدي
www.s

(c) ketabton.com: The Digital Library

نرۍ شنهاري واورېدل شو ، عسکرو منډه کړه، د موټرو دروازې پسې پورې شوې، ټايرونه تاو شول او په لنډ وخت کې خړه دره له شور ماشوره تشه شوه..
تر ډېره چوپه چوپتيا وه، وروسته يوه کارغه ناره کړه ، کاغ ...کاغ.. کاغ.. بيا د وړو تيږو دښويدو غږ پورته شو ، لس دولس تنه يو په بل پسې ليکه روان وو ، ټولو اوږدې ږيرې درلودې، پټکي يې تړلي وو او د ماشينګنو خولې يې لاندې د سړک خواته اړولې وې.
دوی په کوزېدو کې احتياط کاوه، کله کله به يې په لويو تيږو پسې لاسونه نيول، هر يوه هڅه کوله چې د خپل بدن توازن وساتي.
وروسته دوه تنه پورته ودرېدل، نورو ځانونه لاندې سړک ته ورسول. دوی وارخطا وو ، شاوخوا يې کتل، يو ټيټ شو ، له خاورو يې توپانچه ورپورته کړه، بل يوه مشينګنه وموندله، دريېم هم يوې او سپنيزې خولۍ ته لاس کړ.
دا وخت يوه چيغه کړه !
ـ وينه ، وينه شته؟
ټولو ورته وکتل، څېرې يې نهيلې وې.
سړي لاړې تو کړې:
ـ تو ، لعنت دي وي په دې سرکوزو ، بچ شول.
د يوه بل شونډې وخوځېدې:
ـ دلته پاتې کيدل خطرناک ده، بايد لاړ شو.

يودم ډزې شوې، ولاړو کسانو منډه کړه، تر تيږو پټ شول، د ماشينګنو خولې يې پورته ونيولې، لوړ ولاړ ملګري يې يوې خوا ته ډزې کولې، وروسته يې چيغه کړه !
ـ کاپر دی، ويې ولئ !
ناره شوه !
ـ چيرته؟ !
ـ لمر خاته ته، د هغې تيرې پرښې ترشا.
د ماشينګنو خولې د پرښې خواته تاوې شوې. په اوږده ولاړه تيږه لسګونو مرمۍ ولګېدې. يو دم چوپه چوپتيا شوه. پورته ولاړ سړي ناره کړه !
ـ تر اوسه لا هلته دی !
له لاندې يوه چيغه پورته شوه !
ـ نو څه ته ګورې !ويې وله !مردار يې کړه !
سړي په لوړ غږ وويل:
ـ له دې ځايه نه ښکاري.
درې تنه له خاورو پورته شول، لمر خاته خوا ته يې منډه کړه، نورو په ولاړه پرې ښه ډزې وکړې. مقابل لوري کوم غبرګون ونه ښود.
يو ځل بيا چوپه چوپتيا شوه، يوه راکټ ته مرمۍ ورواچوله، بل پر اوږه لاس ورکېښود ، ورو يې وويل:
ـ ملګري مه ژوبلوه، پرښې ته نږدې دي !

(c) ketabton.com: The Digital Library

داوخت د ولاړې ډبرې له یوه کونجه دوه لاسونه را ووتل، وروسته یوه اوسپنیزه خولۍ لمر ته وبرېښېده، بیا اوږې، ټټراو ځنګنونه ښکاره شول، د پرښې تر څنګ یو عسکر ودرېد.

هغه په بېړه خپل لاسونه پورته ونیول، یو دم چیغه شوه، نږدې کسانو منډه کړه، یوه د کلاشینکوپ پر کنداغ وار پرې وکړ، د عسکر له خولې وینو داره وکړه، پړمخې ولوېد، بل یې پر ملا ګونډې کېښودې، لاسونه یې شاته ور واړول، دا وخت نورو کسانو هم منډه ورواخیسته، دیوه په لاس کې چاړه وه، نورو د مشینګڼو پر ماشو ګوتې ایښې وې، کله چې ډله ور ورسېده، پر پراته عسکر ور پرېوتل، د سوکانو او لغتو وار نه کیده، یو درونډ سوک د عسکر ژامې ته سیخ شو، خولۍ یې له سره ورغړېده او پر خړو خاورو توري څڼې پریوتې.

یوه چیغه کړه!

ـ نجلۍ ده.

* * *

نجلۍ سترګې رڼې کړې، تته رڼا وه، لږو خوځېده، په اوږه کې یې نرۍ درد تیر شو، بېرته پرېوته، چت ته یې وکتل، تیرې ډبرې راوتلې وې، مغزی (ورمږ) یې کوږ کړ، په یوه نمجنه سمڅه کې پرته وه.

د پښو دربې یې واورېد، بانه یې سره وروستل، لنډه شېبه ووته، پر مخ یې سرې اوبه تویې شوې، سترګې یې رڼې کړې، دوه تنه یې سر ته ولاړ ول، یوه مشینګڼه ورته نیولې وه، د بل په لاس کې یو پلاستیکي خیرن سطل ښکارېده.

یوه چیغه کړه!

ـ پورته شه!

نجلۍ په راوتلو رډو سترګو ورته کتل.

بل وویل:

ـ زموږ په ژبه نه پوهیږي.

د ټوپکوال شونډې وخوځېدې:

ـ په زور یې ولاړه که!

سطل په لاس سړي وویل:

ـ نشم کولای، نجلۍ ده!

ټوپکوال د ټوپک په میل ووهله!

نجلۍ کېناسته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سړي اشاره ورته وکړه چې له سمڅي ووځي.

نجلۍ ولاړه شوه، د ملا درد ځاې پر ځاى کینوله، بیا یې پر پښو زور راووست، دوه درې ګامه یې واخیستل، سر یې وګرځید، په تیږه پوري یې لاس ونیو.

سطل په لاس سړي وویل:

ـ نه شي تلاى.

ټوپکوال په ملنډو ور غبرګه کړه !

ـ اوس به یې لارې ته راولم.

یودم یې د مشینګنې ګیټ کش کړ، چیغه یې کړه !

ـ ځې که دې غلبېل کم !

نجلۍ ولړزېده، په ړنګو ګامونو له سمڅې ووته.

سترګې یې د لمر رڼا ته وبرېښېدې، شاوخوا یې وکتل، سپیره غر و، پنځه شپږ وسله وال یو ځاى پر یوه هواره تیږه ناست وو، کله چې یې نجلۍ ته وکتل، سرونه یې وځړېدل، د نجلۍ ځان ته پام شو، د ګرېوان پاسنۍ درې تڼۍ یې شلېدلې وې او تور لانده ویښته یې پر ټټر پراته وو، ورو یې دګرېوان دواړه خواوې سره ور وستې، پر اوږه یې څه ولګېدل، یوه سپینه ټوټه یې پر سترګو پرېوته، اوږې ته یې لاس کړ، یو نرى څادر و، شاته یې وکتل، تر څنګ یې یو په عمر پوخ سړى ولاړ و، له سپینې لونګۍ یې په نکریزو رنګ کړې سرې څڼې راوتلې وې، په کیڼ لاس کې یې مشینګنه ښکارېدله.

نجلۍ په څادر کې ځان وپېچه، ولاړ سړي خپلو ملګرو ته اشاره و کړه، په ډډ نارینه غږ یې وویل:

ـ څه وایاست؟ د کوم وطن درته ښکاري !

دوه تنه له تیږې را ولاړ شول، ولاړ سړي ته نږدې ودرېدل، یوه یې وویل:

ـ ما ولیده، پر مټ یې د امریکایانو ټاپه ده.

بل په خبره کې ورولوید:

ـ نه یې منم، امریکایان د بیزو ګانو غوندې سره دي، خو دا له رنګه موږوالو ته ورته ده.

د تیږې پر سر یوه ناست ځوان ناره کړه !

ـ په کاپرانو کې هر ذات پیدا کیږي، یوه ګولۍ یې وولئ او سپیو ته یې واچوئ !

یوه بل وویل:

ـ رښتیا وایي، تر څو به یې راسره ګرځوو.

د سرو څڼو لرونکي سړي وویل:

ـ موږ باید خپل مشران خبر کړو، پرېکړه د هغوى په لاس ده، که یې وژله، که یې له نورو بندیانو ورونوسره تبادله کوله، ما اورېدلي چې کوپارو ته خپل کسان ډیر ارزښت لري.

د یوه شونډې وخوځیدې:

ـ هر رنګه چې وي، خو له دې ځایه یې ورکه کړئ، په مرکز کې د دې ښځي موجودیت ښه نه دی..

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ننګ سړي په خبره کې ورولوېد:

ـ ابادي ته یې نه شو وروستی، خطر لري.

یوه شېبه غلی شو، وروسته یې سر پورته کړ، ورو یې وویل:

ـ یوه چاره به یې وکم!

* * *

سپي وغپل...

یوه ځوان برېستن له سره لري کړه، غوږ یې ونیو، ورو یې وویل:

ـ چغه!

بېرته یې سر پټ کړ، د سپي غپېدا ډېره شوه، ځوان کېناست، سپي غپل...

یوې ښځې په خوبولي غږ وویل:

ـ څوک نارې وهي؟

ماشوم وژړل...

ځوان سر ته اېښې شل ډزي ته لاس ور وغځاوه، ولاړ شو، له خیمې ووت، د باندي سوړ باد چلېده...

شاوخوا یې وکتل، سپي مخامخ منډه واخیسته، ځوان د ټوپک ګېټ کش کړ، یوه چیغه کړه!

ـ خپل یو.

ځوان ور مخته شو، د سپوږمۍ په رڼا کې درې تنه ولاړ وو، سپي غپل...

ځوان په زوته (لوړ غږ) وویل:

ـ څه غواړئ؟!

ډډ نارینه غږ یې واورید:

ـ یو امانت راسره دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ د چا ؟
ـ د پلار دې.
ځوان ورو وویل:
ـ راځئ !
دریو تنو په ده پسې حرکت وکړ، سپی ترې راګرځېده، غپل یې...
ځوان خیمې ته ننوت، ورو یې وویل:
ـ څراغ بل کړئ !
اورلګیت ولګېد ، په کېږدۍ کې تته رڼا شوه، درې وارخطا ښځې په خپلو ځایونو کې ناستې وې، دوه ځوانې وې، بله هم بوډۍ، ماشوم هماغسې ژړل...
د ځوان شونډې وخوځېدې:
ـ میلمانه لرو.
ښځو په خپلو بېرو وېښتو څونې (ټکري) ورکش کړې.
ځوان په زوټه (زوره) وویل !
ـ راځئ !
کېږدۍ ته درې تنه ور ننوتل.
بوډۍ په ویره وویل:
ـ عسکر !
ځوان په بیړه میلمنو ته وکتل، دوو یې ټوپکونه تړلي وو، تر درېم یې یو سپین څادر تاو و، پښې یې په لویو خړو عسکري بوټونو کې پټې وې، لاسونه یې شاته تړلي ښکارېدل.

یوه وسلوال وویل:
ـ په جګړه کې مو ونیوله.
په کېږدۍ کې ناستو ښځو په حیرانۍ ورته کتل...
بوډۍ وویل:
ښځه ده؟
هو !
ـ دلته مو ولې راوسته؟ !
ـ زوی دې راولیږله.
ځوان میلمنو ته د کېناستو اشاره وکړه.
یوه یې وویل:
ـ نه شو ماتل کېدای، امر دی ! باید په شپه کې ځانونه مرکز ته ورسوو.
ځوان له وسلوالو سره د باندې ووت.
سپي غپل...
ځوان وویل:
ـ دا بلا به ترڅه وخته دلته یې؟
د یوه شونډې وخوځېدې:
ـ نېوهېږو ! خو احتیاط کوئ ! څوک باید کوم بوی یو نه سي !
سړو حرکت وکړ...
سپي منډه پسې واخیسته...

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځوان بېرته کېږدۍ ته ورننوت، ښځې تر نابللې مېلمنې راګرځېدلې وې، هغې ته يې په حيرانۍ کتل، مېلمنه وارخطا وه، د څراغ ژېړې رڼا ته يې غټې سترګې ځلېدلې، پر لاندنۍ ډکه شونډه يې وچه وينه پرته وه.

بوډۍ يو سوړ اسويلی ويست، ځوان ته يې وکتل، ويې ويل:

ـ شېرګله ! دا خو خبرې نه کوي !

ځوان موسک شو، شونډې يې وخوځېدې:

ـ زموږ په ژبه نه پوهېږي، پرنګۍ ده.

ښځو په يوه خوله وويل !

ـ څه؟ !

ځوان وخندل، ټوپک يې د کېږدۍ ټاټ ته ودراوه، د باندې ووت، لنډه شېبه وروسته بېرته راغی، يوې نجلۍ په حيرانۍ وويل:

ـلالا ! د خرې پړۍ دې ولې راووړ؟ !

ځوان د پړې يو سر د نابللې مېلمنې تر تړلو لاسونو تاو کړ، کلکې غوټې يې ورواچولې، بل سر يې په کېږدۍ کې د ولاړ موټرسايکل په ټاير پورې وتاړه.

ښځو په حيرانۍ ورته کتل.

ځوان په خپله بستره کې ننوت، ټوپک يې له ځان سره پټ کړ، ورو يې وويل:

ـشپه پخه ده، سبا به سره غږېږو.

ماشوم ژړل.....

* * *

د نجلۍ پر مخ يوه توده ساولګېده، بيا يې په ښي غومبري تود لوندوالی احساس کړ، په بېړه يې سترګې رڼې کړې، تور وربوز يې ولید، يوه زوروره چيغه يې تر خولې راووته، سپي کوڼج وهل، نجلۍ ټکان وخوړ، پړی کش شو، موټرسايکل ړنګ شو، ځوان په منډه کېږدۍ ته ورننوت، يو اوږد ډانګ په ګوتو ورغی، سپی په کوڼجيدا د باندې ووت.

بوډۍ غږ کړ !

ـ څه خبره ده؟

ځوان وويل:

ـ سپي وډاره کړه !

بوډۍ کېږدۍ ته ور ننوته، په لاس کې يې له شيدو ډک جام ښکارېده، په ملنډو يې وويل:

ـ سپي دا وډاره کړه، که دې سپی وډار که ! ته ورته وګوره ! سمه دمه بيزو ده، د سپي بلا دې سل واره ورباندې وګرځي.

نجلۍ په راوتلو رڼو سترګو ورته کتل...

شېرګل وويل:

ـ وړانګه چيرته ده، وربند ار هم نه شته؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

بوډۍ سوړ اسویلی ویست:

ـ اوبه نه وې، یوه ګړۍ مخکې دواړه چینې ته ولاړې.

له دې سره له کېږدۍ ووته.

شېرګل نجلۍ ته وکتل، هغې ژړل...دی هم د باندې ووت.

نجلۍ شاوخوا سترګې واړولې، کېږدۍ لویه وه، یوه څنګ ته څو خیرنې بړستنې پرتې وې، بل لورته ناولي لوښي ایښي وو او مخامخ د یوه ماشوم نرۍ پښې تر لانده اوړني راوتلې وې.

وروسته ټوخي واخیسته، سپین لوګی یې تر سترګو تیر شو، د کېږدۍ له یوې چولې یې د باندې وکتل، لمر نوی راختلی و، بوډۍ اور ته ور پوه کول...تر څنګ یې یوه توره کټوه ایښې وه، لږلرې څو خرو په وړو تیږو کې خولې وهلې، پښو ته یې لنډ پړي ور لوېدلي وو، لوی ګامونه یې نه شوای اخیستلای.

بیا یې دوو کوچیو ته پام شو، ګړندی تګ یې کاوه، ګڼې ګردۍ لمنې یې خوځېدلې، شېبه وروسته یې کېږدۍ ته نږدې، له یوې شاتورې خرې له اوبو ډک ژی کښته کړ.

وروسته یوه سیرلي منډه واخیسته، تر نغري یې ټوپ کړل، بوډۍ تیږه پسې وویشته.

څو ګامه هاخوا، شېرګل د یوې اوښې ورانه ته جارو نیولې وه، وچ خوشایي یې ترې لیرې کول، دی هډور ځوان و، لمر سوځولې څیره یې درلوده او په زنه پورې یې تار تار مږه ویښته ښنتي وو.

ناڅاپه ټاټ پورته شو، کېږدۍ ته ژېړه رڼا ور ولوېده، اوس نو شمال لور ته پرتې ټیټې غونډۍ ښکارېدلې، په لمنو کې یې ګڼې سپاندې ولاړې وې، یوا ځیني زاړه توت ته نږدې یوه رمه پنډه وه.

وړانګه کېږدۍ ته ور ننوته، نابللې میلمنې ته یې وکتل، ورمخته شوه، د موټرسایکل له ټایره یې پړی خلاص کړ.

نارینه غږ یې واورېد:

ـ په دې پړنګیانو دومره زړه سوی مه کوه !

کوچۍ ور وکتل، په خواره خوله یې وویل:

ـ وبال لري.

شېرګل وخندل:

ـ موږ هم اوبو نه یو راوړي.

بېرته یې پړی په ټایر پورې وتاړه.

وړانګې څه ونه ویل.

نابللی میلمنې په حیرانۍ ورته کتل...

بوډۍ کېږدۍ ته ورننوته، یوه توره چایجوشه یې پر زاړه لیمڅي کېښوده، د چایجوشې له څوښکې تاو پورته کېده...

شېرګل وپوښتل:

ـ انا ! ډوډۍ پخه ده؟

بوډۍ وویل:

ـ سړه ډوډۍ ډېره وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شېرګل پر سپیره لیمڅي پلتۍ ووهله، خور يې دسترخوان هوار کړ، له شلېدلو پاستو سره لوی او واړه هډوکي پراته وو..

ــ بوډۍ د ځوان تر څنګ کېناسته، لمسۍ او نږور يې هم پلتۍ ووهلې.

نابللې میلمنې په حيرانۍ ورته کتل...

د بوډۍ سپين وېښته له ټکري راوتلي وو، نږور يې هم خیرنه او ډنګره وه، خو نجلۍ په غوښنه پښه ښکارېدله، په غنم رنګه زنه يې درې شنه خالونه وهل شوي وو، تورې ډبلې وروځې يې لرلې او تر خړې پاسنۍ شونډې يې واړه، نري تور وېښته راتاو وو.

وروسته يې په څلورو خیرنو ګیلاسونو کې بوره واچوله، چایجوشه يې ور پورته کړه، ګیلاسونه د شیدو له خړو چایو ډک شول.

شېرګل په ډکه خوله وويل:

ــ میلمنې ته مو تنګ (ست) ونه کړ.

د بوډۍ شونډې وخوځېدې:

ــ خاورې دې وخوري.

شېرګل د پاستي یوه ټوټه ور ورغورزوله، ډوډۍ د میلمنې پښنو ته نږدې ولوېده.

وړانګې وويل:

ــ وبال لري، رزق ده.

میلمنې په حيرانۍ ورته کتل.

شېبه وروسته کېږدۍ ته نږدې يو موټرسایکل ودرېد

سپي وغپل...

شېرګل ولاړ شو، څو ګامه لیرې دوه تنه ولاړ وو، سپی ترې راګرځيده، شېرګل په سپي پسې تيږه وویشته، سپي منډه کړه، دی ورمخته شو.

ښځو ورته کتل...

شېرګل یوه شېبه له سړو سره ودرېد، بېرته کېږدۍ ته راغی، په کونج کې اینښی زوړ ګیلن يې ورپورته کړ.

بوډۍ وپوښتل:

ــ څوک دي؟

د شېرګل شونډې وخوځيدې:

ــ راځم.

د باندې ووت، څو ګامه يې واخيستل، ګیلن يې د موټرسایکل پر ټانکۍ ورپورته کړ، یوه شېبه له سړو سره ودرېد، وروسته موټرسایکل حرکت وکړ، شېرګل کېږدۍ ته راغی، ګیلاس يې ورپورته کړ، ويې ويل:

ــ بې خوبه وو.

بوډۍ وپوښتل:

ــ نو څه يې کول؟

ــ نيمه شپه سړک ته تللی ول، ويل يې چې ځمکه کلکه وه، د ماين ښخولو ډېر وخت ونيو.

خور يې په خبره کې ورولوېده:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ چیرته؟
شېرګل ګوله تیره کړه، ویې ویل:
ـ د پاخه سړک پر غاړه، زړې ژرندې ته نږدې.
وروسته یې میلمنې ته مخ وروا ړاوه ، په خوند یې وویل:
ـ دوه ساعته باد ستا دوطندارانو کتار تېرېږي، درز به یې واورې !
میلمنې په حیرانی ورته کتل.
ـ نه شپه ووته، په دسترخوان کې یوا ځې هډوکي پاتې شول.
بیا کېږدی تشه شوه.
ځوان په رمه پسې روان و ، بوډۍ نغري ته نږدې په ولاړ ځګ کې مستې اچولې، دوو نورو کوچیو ناولې جامې پر یوه شاتوره خره بار کړې وې او چینې ته یې د تګ تیاری نیوه.

غرمه وه، په کېږدۍ کې تود باد چلېده، ماشوم لغتې وهلې، پښې یې ککړې وې، بوډۍ د چکې د جوړولو په تمه په یوه ژېړه تیکه یې کڅوړه کې شړومبې اچولې.
لاس تړلې نجلۍ په کېږدۍ کې ناسته وه، سر یې درد کاوه، پښو ته نږدې یې وچه ډوډۍ پرته وه، وروسته یې یوه لوی غونډل ته پام شو ، غونډل ګرندی روان و ، بیا د ماشوم په بوغبند کې ورننوت.
د نجلۍ سترګې رډې راوختې، په بېړه ولاړه شوه، پړی کش شو ، بېرته کېناسته، تړلې لاسونه یې ټایر ته ور وغځول، هڅه یې وکړه چې پړی خلاص کړي، پاتې راغله، پرېوته، په خیرن پړي یې غاښونه ټینګ کړل، جټکه یې ورکړه، یودم یې وینښته د شا خواته کش شول، بوډۍ چیغه کړه !
ـ چیرته تښتې !
پر مخ یې یو کلک شی ولګېد ، سر یې وګرځېد ، بوډۍ ته یې وکتل، په لاس کې یې توره چایجوشه نیولې وه.
نجلۍ ماشوم ته اشاره وکړه، شونډې یې سره سرېښ شوې:
ـ امممممممممم....
بوډۍ ناره کړه !
ـ بلا بلا ، څه رمبارې وهې؟!!
نجلۍ په راوتلو رډو سترګو ماشوم ته کتل، هغه پښې وهلې...
بوډۍ مخ واړاوه، نجلۍ پسې وکتل، د موټرسایکل ټانکۍ ته یې تړلې سوکان ونیول، بوډۍ ګام واخیست. نجلۍ چیغه کړه !

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ غونډل، د ماشوم بسترې ته غونډل ورننوت.

بوډۍ منډه واخیسته، ماشوم یې پورته کړ، پر سینه یې لوی غونډل روان و.

غونډل یې په لاس وواهه، ماشوم چیغه کړه، غونډل پر لیمڅي ولوېد. بوډۍ اوکلۍ پرې کېښوده.

لاس تړلې نجلۍ سترګې سره وروستې، سړه ساه یې واخیسته، ورپسې یې یو سوړ اسویلی ویست.

بوډۍ په بیړه د ماشوم کمیس لرې کړ، د هغه لوخ ځان ته یې وکتل، په زوته یې وویل:

ـ یا پیره دستګیره !رارسیږه !

دا وخت زنګولې وشرنګېدې، ډډ کوچیانی غږ پورته شو:

ـ اررري، اررری....

بوډۍ ماشوم ورواخیست، په منډه له کېږدۍ ووته.

نجلۍ پسې وکتل، د رمې په سر کې یو ښکرور سیرلی روان و.

بوډۍ چیغه کړه !

ـ شېرګله، وه شېرګله !

ځوان ناره کړه !

ـ څه خبره ده؟ !

بوډۍ ورمخته شوه، په لوړ غږ یې وویل:

ـ د بنګل په بوغبند کې غونډل و.

ماشوم ژړل...

ځوان په بیړه ماشوم ور واخیست، ورته ځیر شو، یوې او بلې خواته یې سره واړاوه، په خندا یې وویل:

ـ انا !زړه مه خوره، د نیش وهلو ځای نه ښکاري، روغ رمټ دی !

له دې سره یې ماشوم ښکل کړ، بوډۍ ته یې ونیو، په رمې پسې روان شو.

بوډۍ په یوه لویه ډبره کېناسته، ماشوم ژړل...

لاس تړلې نجلۍ وچې سترګې ورته نیولې وې...

ښه شېبه ووته، بوډۍ همالته ناسته وه، ځوان دیوه پسه وری سکوللې...وروسته وړانګه او د هغې وربنداره ښکاره شول، دوی په یوې خرې پسې روانې وې، د خرې پر شا له پرتو جامو څاڅکي څاڅکي اوبه څڅېدلې...

بوډۍ مخې ته ورغله، لنډه شېبه سره ودرېدل، لاس تړلې ښځې ور کتل... د بوډۍ نږور خپل زوی ور واخیست، په سینه پورې یې ونیو ،وروسته یې د هغه له مخه څو پرله پسې مچې واخیستې.

بیا درې واړه د کېږدۍ خواته روانې شوې، وړانګې له غوړې کاسې یوه توره چاړه ور واخیسته، لاس تړلې نجلۍ ته ورنږدې شوه، د نجلۍ سترګې رډې راختلې وې، وړانګې پړې ته چاړه ونیوله او د هغې لاسونه یې خلاص کړل.

دا وخت ځوان کېږدۍ ته ورننوت، په ښي لستوني پسې یې سپینې وړۍ نښتې وې، په غولي پراته شلیدلي پړي ته یې وکتل.

بوډۍ وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

_ ها ! دا دی !

ځوان سترګې ورواړولې، په لیمڅي پورې یو تور غونډل چختاړی و، یوائې یوه ببره پښه یې خوځېدله...

ځوان وویل:

_ په پرنګیانو کې هم ښه خلک پیدا کیږي.

کوچیانو وخندل.

ځوان د لرګي له زاړه صندوقه یو ښټک ورواخیست.

وړانګې وویل:

_ څه یې کوې؟

د ځوان شونډې وخوځېدې:

_ د یوه پسه ګړنجونی خراب دی.

ګام یې واخیست، خو یودم ودرید، بوډۍ ته یې وکتل، په حیرانی یې وویل:

_ انا ! تا څه ویل؟

بوډۍ وخندل، شونډې یې وخوځېدې:

_ څه وخت؟

_ تا ویل چې دې پرنګۍ خبره کړې، د دې خو...

د بوډۍ سترګې رډې راوختې، په خبره کې یې ورولویده:

_ هو ربښتیا ! دې خو زموږ ژبه وویله !

ځوان نابللې میلمنې ته وکتل، شونډې یې وخوځېدې !

_ ته په پښتو وغږیدې؟ !

نجلۍ په ریږدېدلي غږ وویل:

_ هو.

د کوچیانو خولې وازې شوې...

نجلۍ وویل:

_ نوم مې ماریا ده. په امریکا کې پیدا شوې یم.

بوډۍ په خبره کې ورولوېده:

_ نو له کوپارو سره دې څه کول؟

د ماریا سر وځړېد، ورور یې وویل:

_ زه په اصل کې افغانه یم، خو د امریکا تذکره لرم، هلته مې د عسکرۍ درس ویلی، له یوه کاله راهیسې افغانستان ته راغلې یم.

بوډۍ په بیړه وپوښتل:

_ بو سلمانه (مسلمانه) یې؟

ماریا د ((هو)) په نښه سر وخوځاوه.

_ نو بیا دې څه مخ تور دی چې له کوپارو سره ولاړه یې؟

د ماریا سر وځړېد.

وړانګې وویل:

_ هر رنګه چې وې، زما وراره یې بچ کړ، د زړه رحم لري.

ځوان وویل:

_ خورې ! جامې یې وربدلې کړه ! دا عسکري کالي یې ښه نه دي، خطر لري.

بیا یې ماریا ته وکتل، په خندا یې وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ د تربښتې پکر ونه کړې، سپی ډېر خړولی (خوړونکی) دی.
ځوان ګام واخیست، بېرته ودرېد ، ښځو ته یې مخ ورواړاوه، ورو یې وویل:
ـ هغه ماین یې ویست، نپوهیږم چې له کومه وپوهېدل، ما رمه پیایله، د غونډۍ له سره مې ورته کتل، خو کتار تر زړې ژرندې یو څه لیرې ودرېد ، دوه تنه له یوه موټره کوز شول او ماین ته نیغ ودرېدل.

* * *

ځوان سلام وکړځاوه، څادر یې ټول کړ، ولاړ شو ، سترګې یې رډې راوختې.
ماریا د کېږدۍ څنګ ته ولاړه وه، ګڼ کوچیانی کمیس یې په تن و ، د کمیس په لمنې پورې یې سپینو روپیو ټال خوړ، لستوڼو ته یې ګونګړوګان ور لوېدلي وو او ټټر یې له شنو مریو ډک و.
ځوان نږدې ورغی، نجلۍ ته یې په لومړي ځل په ځیر وکتل، ښه ورته ښکاره شوه، هسکه غاړه یې درلوده، ټټر یې راوتلی و او په ډکو سرو شونډو یې یوه خوږه موسکا پرته وه.
ځوان جټکه وخوړه !
ـ څنګه مې جوړه کړه، څوک به دا ووایي چې کوچۍ نه ده؟ هه !
ځوان خپلې خور ته وکتل، تر څنګ یې ولاړه وه، ویې خندل:
ـ بلا یې بلا !
وروسته کېناست، د سپي په غټ سر یې لاس تېر کړ، ماریا ته یې وکتل، په خندا یې وویل:
ـ خو دومره ازادي مه ورکوه !
د وړانګې تندی تریو شو:
ـ لالا ! وبال لري، چیرې به لاړه شي، یوې خوا ته دښته ده، بل لور ته غونډۍ.
د ځوان شونډې وخوځېدې:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ احتیاط یې هم ویلی !
مخ یې واړاوه ، درمې خواته روان شو.
وروسته یې یو لوی پسه له ځمکې پورته کړ، پرې یې ایست او د پسه دوړیو په سکوللو بوخت شو.
ښه شېبه ووته، بیا یو سیوری ورباندي ورغی، پورته یې وکتل، ماریا وه، بېرته یې سر وځړېد.
نجلۍ وویل:
ـ مننه !
د ځوان شونډې وخوځېدې:
ـ څه؟
ـ مانا ، کوروډان.
ـ د څه له پاره؟
ـ زه دې دوهم ځل ونه ترړلم.
ځوان وخندل، ورو یې وویل:
ـ په دې شرط چې منونکې و اوسې !
ماریا په خبره کې ورولوېده:
ـ قول دی !
ځوان وویل:
ـ څه ! سمه ده ! باور به وکم، خو !
غلی شو، پسه یې په بل مخ واړاوه.
نجلۍ وویل:

ـخبرې کولی شم؟
ځوان وخندل:
ـ اوس دې هم خوله نه ده ګنډلې.
نجلۍ یوه شېبه غلې وه، بیا یې یودم وویل:
ـ ورور دې چیرته دی؟
ځوان نیغ ورته وکتل، بېرته یې سر وځړېد ، پسه ناره کړه، یو موټی سپینې وړۍ په وینو سرې شوې، ځوان ځمکې ته لاس کړ، خاوره یې وروا خیسته، د پسه په ټپ یې واچوله.
ورو یې وویل:
ـ ماین ته یې ځمکه کېندله، پام یې نه و ، په خپل ماین والووت..
نجلۍ وویل:
ـ ما وبخښه
ځوان غلی و ، وروسته یې شونډې وخوځېدې:
ـ هغه ته مو تیر کال ښځه راوړه، زوی یې پس مرګي پیدا شو.
نجلۍ وویل:
ـ پلار دې؟
ـ پلار مې کوماندان (قوماندان) دی، ډیر وخت په غره کې وي، کور ته کم راځي.
سپی وغرېد ، ځوان ورته وکتل، څو ګامه لرې ولاړ و.
ورو یې وویل:
ـ چغه !

(c) ketabton.com: The Digital Library

سپي لنډه لکۍ وخوځوله. ځای پرځای پریووت.
ماریا لرې وکتل، دوه تورې کېږدۍ ښکارېدلې، ویې ویل:
ـ هاغه هم کوچیان دي؟
ځوان سر پورته کړ، دښتې ته یې وکتل، شونډې یې وخوځېدې:
ـ هو ! هلته یې مېنه ده.
ـ مېنه؟
ځوان وویل:
ـ موږ ژمی ګرمسیر ته ځو، اوړی دلته اړوو، د کوچیانو مېنې مالومې دي، داسې لکه د جایې (ځایې) وو چې کور کلی مالوم وي، څوک دا حق نه لري چې د بل یوه په مېنه کې واړوي.
ځوان غلی شو، په بیاتي پورې نښتې وړې یې لرې کړې، ورو یې وویل:
څړځایونه مو هم سره ویشلي دي، هر قوم خپل څړځای لري، بل ځای رمې نه شي بیولی.
ځوان غلی شو.
نجلۍ وویل:
ـ لاړم !
ځوان وړې سکوللې...
نجلۍ یوه شېبه ودرېده، ځوان ور ونه کتل، وروسته روانه شوه.
سپي سر پورته کړ، نجلۍ ته یې وکتل، بېرته یې د مخکنیو غزېدلو پښو په منځ کې وربوزکېښود.

ماریا یوه جونګې ته وروګرځېده، جونګې هسکه غاړه نیولې وه، ژامه یې خوځېدله، شخوند یې واهه..
یوه شېبه له جونګې سره ودرېده، بیا یې وړانګې ته پام شو، پیاز یې وړول، ورغله، د هغې تر څنګ کېناسته. ورو یې وویل:
ـ په اشپزي کې څنګه یې؟
ـ څه؟ !
ـ دیګ کولای شي؟
وړانګې وخندل، لندې غټې سترګې یې ور واړولې، ورو یې وویل:
ـ په ښوروا کې تکړه یم.
ماریا کاسې ته وکتل، د پیازو په غوځو شویو ځایونو باندې د چاړې تورې خیرې ښکارېدلې.
داوخت یو غږ شو، دوې ټیټې هلیکوپترې راغلې، ځوان منډه کړه، ماریا یې ترمټ ونیوله، دواړه کېږدۍ ته ننوتل. درونډ غږ کېږدۍ ولړزوله.
ماشوم وچونګېد !
ځوان سوړ اسویلی ویست.
د ماریا سترګې رډې راختلې وې.
بوډۍ، د هغې نږور او وړانګه کېږدۍ ته ورننوتې، دوی وارخطا وې.
ځوان ماریا ته مخ ورواړاوه، ورو یې وویل:
ـ ته به مو په بلا وخورې !
ماریا په حیرانۍ ورته کتل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

وړانګې په خواره خوله وويل:
ـ طيارې وې، تيرې شوې.
ځوان چيغه کړه !
ـ پلار مې ولې خپله کورنۍ په بلا خوري؟ بل ځای نه و ؟
يوه شېبه غلی شو ، بيا يې ورو وويل:
ـ بايد احوال ورکړم، دا نجلۍ دلته نه شي پاتې کېدی !
ماريا په منډه له کېږدۍ ووته، لاړه، لرې په يوه لويه ډبره کېناسته. دښتې ته يې وکتل، لويه دښته وه، پای يې نه مالومېده، تر يوه ځايه خړې سپاندې ولاړې وې، وروسته سپېرې شګې ښکارېدلې، ببرته يې سر وځړېد ، تر يوې وړې تيږې د څرمښکۍ خړه لکۍ راوتلې وه، څنګ ته يې تور ميږيان ليکه، روان وو.
يو دم يې پر اوږه لاس ولګېد ، ورمېږ يې کوږ کړ، څنګ ته يې وړانګه کېناسته. تر ډېره غلې وې، وروسته ماريا په ژړغوني غږ وويل:
ـ هغوی به مې ووژني.
وړانګې د نجلۍ پر ورانه لاس کېښود ، شونډې يې وخوځېدې:
ـ غم مه کوه ! زه خو يم.
ماريا د هغې پر اوږه سر ولګاوه، يو دم يې وژړل...
وړانګې د نجلۍ په تورو ويښتو کې ګوتې تېرې کړې، ورو يې وويل:
ـ زړه دې غټ ونيسه !
ماريا ژړل...

برېوکۍ نصير احمد احمدي

(c) ketabton.com: The Digital Library

* * *

وړانګې په حیرانۍ وویل:

ـ ولې دې لاس ونیو ؟ !

د ماریا شونډې وخوځېدې:

ـ وږې نه یم.

ـ خو تا هیڅ هم نه دي خوړلي، سهارنۍ ډوډۍ مې ماسپښین له غولي راپورته کړه.

ځوان په ډکه خوله وویل:

ـ څه یې کوې ! زړه ته به یې نه کیږي.

ماریا ولاړه شوه، دوه درې ګامه لیرې کېناسته. دباندې یې وکتل، اسمان له سپینو ستورو ډک و. بېرته یې په کېږدۍ کې ناستو کسانو ته سترګې وروااړولې، تر دسترخوان څلور تنه را تاو ول، ځوان له لندې ډوډۍ ګوله جوړوله، بوډۍ د ښي لاس ګوتې په خوند څټلې، دوو نورو کوچیو هم ډوډۍ خوړه...وروسته د غوښې د ویشلو وار ورسېد ، ځوان په یوه پاستې څلور برخې کېښودې، وړانګې په بیړه وویل:

ـ ماریا دې هېره شوه؟

د ځوان شونډې وخوځېدې:

ـ مړه ده !

بوډۍ وویل:

ـ ماته سپینه غوښه راکه !

ځوان د ښځو تر مخ په پرتو پاستو یوه یوه برخه کېښوده، وړانګې پاستې ته لاس کړ، ولاړه شوه، د ماریا ترڅنګ کېناسته، ورو یې وویل:

ـ غوښه درواخله !

ماریا په مړاوي غږ ځواب ورکړ:

ـ مړه یم.

ځوان هغې ته وکتل، د مخ پر یوه خوا یې د لمپې رڼا لګېدله، بېرته یې سر وځړېد ، ورو یې وویل:

ـ دومره یې مه نازوه !

ښه شېبه ووته، کاسې پورته شوې، دسترخوان ټول شو، وړانګې هډوکي او اتامونه (ماته ډوډۍ) د باندې ویستل، د غوړو په یوه سکڼل شوي زاړه ټیم کې یې واچول، ورو یې وویل:

ـ تو ، تو ، تو

سپي منډه ور واخیسته.

کوچۍ بېرته کېږدۍ ته ننوته، ځوان ولاړ شو، موټرسایکل یې وښوراوه، په ټانکۍ کې تیل وچرپیدل.

بوډۍ وویل:

ـ چیرته ځې؟

ځواب یې ورکړ:

ـ مرکز ته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

غلی شو، ماریا ته یې وکتل، ویې ویل:
ـ پلار ته وایم چې دا بلا له دې ځایه ورکه کړي!
وړانګه په خبره کې ورولوېده:
ـ نه! دا ځای ورته ښه ده، په کومه بلا یې ونه خوري!
ځوان ورو وویل:
ـ په موږ یې څه! که یې وژني که یې بل ځای بیایي، خو دلته نه شي پاتې کېدای.
د وړانګې سر وځړېد:
ـ وبال لري!
د بوډۍ ګونځې شونډې وخوځېدې:
ـ شېرګله زویه! خور دې بده خبره نه کوي، تور سرې ده.
وړانګې په بیړه د خبرو وار ورنه ونیو، په خواست یې وویل:
ـ خدایکه یې د طیارو پلار رانه وپیژني! ته ورته وګوره! سمه دمه کوچۍ ده.
ځوان یوه شېبه ودرېد، موټرسایکل یې پرېښود، له کېږدۍ ووت.
وړانګې ماریا ته وکتل، د هغې په سترګو کې اوښکې ولاړې وې...
ورو یې وویل:
ـ له وروره مې خوا مه بدوه! په زړه کې څه نه لري، بس! لږ کاوړي (غوسه ناک) دی.
یوه شېبه غلې وه، بیا یې د نجلۍ لاس ونیو، ویې ویل:
ـ راځه چې دباندې ووځو! ښه باد لګیږي، پام به مو غلط شي.

ماریا ولاړه شوه، دواړه له کېږدۍ ووتې، څو ګامه لیرې په یوه لویه ډبره کېناستې، نرم باد چلېده، چوپه چوپتیا وه، یوائې کله کله به په غاښونو د هډوکو د ماتېدو کړسا پورته شوه او ډېر لرې به یوه شغال ناره کړه.
دواړه تر ډېره غلې وې، بیا ماریا سوړ اسویلی ویست، په مړاوي غږ یې وویل:
ـ مور مې ډیره یادیږي!
وړانګې په غاړه کې لاس ورواچاوه، یوه شېبه غلې وه، بیا یې سوړ اسویلی ویست، په خوابدي غږ یې وویل:
ـ ته بختوره یې، مور لرې، خو زه...
غلې شوه، ماریا ور وکتل، پر تندي یې د ستورو تته رڼا پرته وه، وړانګې خبره پسې وغزوله:
ـ ...خو زه مور نه لرم، هغه دوه کاله مخکې غونډل وچیچله، انا مې رنګارنګ بوټي ورته وټکول، ښه نه شوه، دوهم سهار ته مړه پرته وه.
وړانګه غلې شوه، یو دم یې په غږ کې بدلون راغی، په خندا یې وویل:
ـ اوس دا دغم خبرې پرېږده! زړه مه خوره، خدای مهربانه دی.
په لنډه فاصله کې کوکه شوه، ماریا جټکه وخوړه، سپي وغپل، منډه یې واخیسته، تر یوه ځایه لکه سیوری داسي ښکارېده، وروسته په تیاره کې ورک شو.
ماریا وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ دا غږ د څه و؟
وړانګې وخندل:
ـ د شغال، دلته شغالان ډېر دي، د ورځې په غونډيو کې د ډبرو سيورو ته پراته وي، ماښام تياره، هوارې ته راځي، تر سپيده چاوده بوی کاږي. تېر څوړموني (پسرلي) يوه شغال...
ماريا په خبره کې ورولوېده، ويې ويل:
ـ ورور دې څنګه سړی دی؟
وړانګه يوه شېبه غلې وه، وروسته يې وخندل:
ـ ډېره ورنه ډارېږې؟
ځواب يې وانه ورېد.
وړانګې وويل:
ـ زړه مه خوره! بد سړی نه دی، څو کاله له کوره ورک و، په مدرسه کې يې سبق وايه، بيا په کور کېناست، په چا کار نه لري، خپله رمه پيايي، تېر کال يې يو څه وخت ټوپک ګرځاوه، څو ځله سړک ته لاړ، يو وار پر متې ولګېد، نه منع کېده، خو کله چې مې مشر ورور پر ماين وخوت، پلار مې ټوپک ورنه يووړ، ويل يې چې په کور کې يوائې تور سرې دي، ده هم څه ونه ويل او د پلار خبره يې ومنله.
وړانګه غلې شوه، يودم يې وپوښتل:
ـ خوب درځي؟
د ماريا شونډې وخوځېدې:
ـ هاغه ستوری وينې؟

ـ کوم؟
ـ لمر لوېدو ته! تر نورو يو څه غټ دی.
وړانګې وخندل:
ـ هو! موږ يې د ماښام ستوری بولو.
ماريا وويل:
ـ تر اوسه مې دومره روڼ ستوری نه و لېدلی، ښکلی دی، دلته ستوري څومره رانږدې دي!
وړانګه په خبره کې ورولوېده:
ـ موږ کله کله د شپې له خوا مزل کوو، غرونه، دښتې او دريابونه مخې ته راځي، خو لاره نه غلطوو، لالا مې د ستورو په حساب ښه پوهيږي، لار د ستورو له مخې مالوموي. ځو؟
دواړه ولاړې شوې، کېږدۍ ته ور ننوتې، ځوان د راډيو ستن تاووله... بوډۍ ته له چايو ډک ګيلاس ايښی و، نږور يې د ماشوم ککړې پښې پاکولې...
نجونې يوې خواته کېناستې، چا ورونه کتل، ماريا ګيلاس ته لاس وروغزاوه، تر نيمايي يې له تورو چايو ډک کړ، ولاړه شوه، ګيلاس يې د باندې تش کړ، بېرته په خپل ځای کېناسته، چايجوشه يې ورپورته کړه.
ځوان راډيو يوې خواته کېښووده، ولاړ شو، توشکه، بړستنه او بالښت يې ورواخيستل، بوډۍ وويل:
ـ څه کوې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ځوان شونډې وخوځېدې:
ـ خوب راغی.
بوډۍ په حیرانۍ وویل:
ـ کېږدۍ خو لویه ده، یوه څنګ ته پرېوزه !
ځوان ماریا ته وکتل، بېرته یې مخ واړاوه، پرته له دې چې څه ووایي، د باندې ووت.
ښځې تر یو څه وخته ناستې وې، وروسته وړانګه ولاړه شوه، توشکې یې هوارې کړې، ماریا ته یې وکتل، ورو یې وویل:
ـ راځه !
ماریا له ټکري سره پرېوته، بړستن یې پر سر ورکش کړه، د وړیو سوړ بوی یې په سږمو ننوت، بېرته یې مخ لوخ کړ، پورته کېږدۍ ته یې وکتل، د یوه زاړه غلبیل تر څنګ د غوښو څو بخري راځړېدل.
وروسته وړانګې لمپې ته ور پوه کړل، تپه تیاره شوه.
چرچرک نارې وهلې....

* * *

اسمان برګ و، دوه نجونې په یوه پراخه دره کې روانې وې، تر مخ یې یوې خړې خړې په ډبرو کې چټک ګامونه اخیستل، د خړې پر شا د اوبو تش ژی پروت و. دوی ښه شېبه مزل وکړ، بیا د یوې چینې پر

غاړه ودرېدې، اوبه له یوې تیږې راوتلې...د نرې لښتې دواړو غاړو ته شنه واښه ولاړ وو.
وړانګې د خړې له شا ژی کښته کړ، ماریا ته یې مخ ور واړاوه، هغه څو ګامه لیرې ولاړه وه، ورو ورو غړېدله...
وړانګې په خندا وویل:
ـ ولې له ځان سره ګډه یې؟ !
د ماریا شونډې ورپېدې:
ـ څه؟ !
ـ ما ولیدې، خپل ګریوان ته دې خوله نږولې وه،تا خبرې کولې.
ماریا یوه شېبه غلې وه، بیا یې یو دم وخندل:
ـ ما دعا ویله.
وړانګه له خندا شنه شوه:
ـ خدای که دې په یوه خبره پوه شوې یم !
ـ انګریزي وه.
وړانګې هماغسې په خندا وویل:
ـ په انګریزي دعا ویل کیږي !
ماریا غلې وه.
ـ وړانګې وویل:
ـ موږ په اوبو پسې څومره لرې راځو ! هه !

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماریا سره ساه واخیسته، د لښتي پر ژۍ کېناسته، تر رېنواوبو لاندې زیږه شګه پرته وه، د شګې پر سر د ګوتې په اندازه کوچنیو خړو ماهیانو لکۍ وهلې...
وروسته یې اوبو ته لاس ور وغزاوه، سړې وې، یوه لپه یې مخ ته ور واچوله، له سپینې لنډې زنې یې رانه څاڅکې و څڅېدل...
اوږدې ګوتې یې په تورو وېښتو کې تیرې کړې، بله لپه یې مخ ته ور واچوله، نرۍ وروځې یې لندې وې.
بیا یې وړانګې ته وکتل، ژې ته یې په لپه اوبه ور اچولې...
ماریا وویل:
ـ وبربړم !
وړانګې وخندل:
ـ ولې؟
ـ که دې ورور خبر شو، نو بیا ؟
ـ نه خبریږي !
ماریا یوه شېبه غلې وه، بیا یې وویل:
ـ اوس به یې رمه راوستې وي، ناوخته شو !
د وړانګې شونډې وخوځېدې:
ـ دا دی ! ژی ډکېدو ته نږدې دی !
ماریا مخامخ وکتل، غونډۍ ټیټې وې، ځای ځای سپاندې او هسک اغزي باد ښورول...لرې پر یوه غټه ډبره دوه سارایي کوترې

ناستې وې. په ټوله دره کې چوپه چوپتیا وه، یوائې یوې کوترې غومبرې وهلې، ځای پرځای راګرځېده...
ماریا کینڼ لور ته وکتل، دا غونډۍ هم تر ډېره هغې بلې ته ورته وه، یوائې کوترې نه وې.
ښي لور ته یې مخ واړاوه، رنګ یې والوت، په بیړه یې وویل:
ـ وړانګې !
وړانګې وخندل، پرته له دې چې سر پورته کړي، شونډې یې وخوځېدې:
ـ دا دی، ډک شو !
ماریا چیغه کړه !
ـ ورور دې !
وړانګې په بیړه سر پورته کړ، شېرګل منډې ور وهلې...ولاړه شوه، د ماریا مخې ته ودرېده، په رېږدېدلي غږ یې وویل:
ـ زړه دې غټ ونیسه ! تاته څه نه وایي !
لنډه شېبه ووته، شېرګل ور ورسېد ، ساه یې لنډه لنډه کېده، سترګې یې رډې راختلې وې، لاس یې پورته کړ، چیغه یې تر خولې راووته !
ـ تاته چا ویل چې دا پلیته دلته راوله !
کوترې والوتې.
یو کړس شو ، وړانګه کینڼ لورته رڼګه شوه، شېرګل دوهم ځل لاس پورته کړ، ماریا پر نجلۍ ورپریوته، چیغه یې کړه !
ـ مه !

(c) ketabton.com: The Digital Library

شېرګل لاس ونیو، په زوره یې وویل:
ـ هاخوا شه! که نه نو!
ماریا په بېړه ولاړه شوه، یوګام یې واخیست، د سړي تر مخ ودرېده،
چیغه یې کړه!:
ـ که نه نو څه؟ ها! په ښځو لاس پورته کوې! بې غیرته!
یوه شېبه دواړو یو بل ته وکتل، د ځوان سترګې سرې وې، د نجلۍ
په سترګو کې اوښکې رغړېدلې...
شېرګل په زوره وویل!
ـ خوله دې وتړه!
د ماریا شونډې وخوځېدې:
ـ ته هم ځانته نارینه وایې!
وروسته یې وړانګه تر مټ ونیوله، د هغې لاندنۍ شونډه وینې وه،
په سترګو کې یې وېره ښکارېدله...
ماریا سړي ته وکتل، ورو یې وویل:
ـ شونډې ته یې وګوره! ډېر زورور یې، داسې نه ده؟!
د شېرګل سر وځړېد.
ماریا چیغه کړه!
ـ تا ولیدل! زه نه یم تښتېدلې!
شېرګل غلی و.
ماریا د وړانګې لاس ونیو، ورو یې وویل:
ـ راځه!

وړانګې په اوښو کې پراته ژي ته وکتل، ماریا تر لاس کش کړه،
دواړه روانې شوې.
خره د غونډۍ نیمایي ته رسېدلي وه، په سپاندو او اغزیو کې یې
خوله وهله..کوچۍ ځړېدلی سر ولاړ و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

* * *

بوډۍ د کېږدۍ سیوري ته ناسته وه، وړۍ یې ریسلې، وروسته یې سر پورته کړ، نجوني ولاړې وې.

بوډۍ په بیړه وویل:

ـ شېرګل ته خشکه (غوسه) ورغلې وه، مخې ته مه ورځئ !

وړانګې د خپلې انا غېږې ته ځان ور واچاوه، یودم یې وژړل...بوډۍ ورته وکتل، د لاندنۍ شونډې پر سر یې ډومبک وینه پرته وه.

ورو یې وویل:

ـ ځار ! بلا دې راباندې وګرځه !

د وړانګې ژړا زور ونیو...

ماریا یوه شېبه ولاړه وه، بیا کېږدۍ ته ور ننوته.

کوچۍ خپل زوی کراراوه، ماریا یې ترڅنګ کېناسته، ماشوم ته یې وکتل، تک ژېړ و، نرۍ پښې یې درلودې، د ملا هډوکي یې راوتلي ښکاریدل.

ماریا وویل:

ـ څه شی ورکوې؟

د ښځې شونډې وخوځېدې:

ـ د وزې شیدې.

ـ ولې خپلې؟

ـ کمې دي، مړولی یې نه شم.

ماریا یوه شېبه غلې وه، بیا یې وپوښتل:

ـ د څلورو میاشتو دی؟

کوچۍ وویل:

ـ دا یې اومه میاشت ده.

ـ په کور کې وریجې لری؟

کوچۍ ورته وکتل، ورو یې وویل:

ـ خدایزده ! موږ وریجې ډیرې نه پخوو.

ماریا وویل:

ـ که ماشوم له څلورو میاشتو وروسته شوله، په شیدو کې لنده ډوډۍ او داسې نور پاسته خواړه وخوري، ګټه ورته لري.

کوچۍ هماغسې په حیرانۍ ورته کتل.

ماریا پر اوږه لاس ورکېښود، ورو یې وویل:

ـ یوځل یې وازمایه !

ولاړه شوه، د باندې یې وکتل، بوډۍ د پخوا غوندې څرخې تاواوه...

وړانګه لیرې د مېږو او پسونو په مینځ کې د توت سیوري ته ناسته وه.

ماریا ورغله، وړانګې ته یې وکتل، اوږده بانه یې سره سرېښ وو، تر څنګ یې کېناسته، تر ډېره دواړه غلې وې، وروسته د وړانګې ژړغوني غبرګ چوپتیا ماته کړه، ورو یې وویل:

ـ ورور مې کاوړې سړی ده، خو تر اوسه یې په ما لاس نه و پورته کړی، دا یې ړومبۍ څپیړه وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ماریا شونډې وخوځېدې:

ـ زما له لاسه !

وړانګې وویل:

ـ ته نه یې ملامته !

ماریا مېږو او پسونو ته سترګې ورواړولې، ټول پراته وو ، ځمکه له وچو او لندو پچو ډکه وه، ځای ځای له ونې رالوېدلي توتان ښکارېدل، د څو لویو شنو مچانو بنګې خوت...

وروسته یې مخامخ وکتل، ورو یې وویل:

ـ راغې !

وړانګې سر پورته کړ، شېرګل په خرې پسې روان و ، شېبه وروسته د کېږدۍ تر څنګ ودرېد، بوډۍ ور پورته شوه، لاسونه یې خوځېدل، خو غږ یې نه راته.

یوه شېبه سره ودرېدل، بیا شېرګل کېږدۍ ته ننوت، بېرته راووت، نېغ د توت خوا ته ور روان شو.

شېبه وروسته د خپلې خور تر څنګ کېناست، سر یې وځړېد ، له خاورو یې یو خلکی ورپورته کړ، پر ځمکه یې څو کرښې وښستې، ورو یې وویل:

ـ له ما خپه یې؟

وړانګه غلې وه.

شېرګل سر پورته کړ، وړانګې ته یې وکتل، د هغې غټې سترګې لندې وې. ورو یې د نجلۍ سر په خپل ټټر پورې ولګاوه، نجلۍ ژړل...

شېرګل وویل:

ـ بیا به داسې نه کېږي.

د نجلۍ ژړا زور ونیو.

شېرګل وویل:

ـ زړه مې مه راخوره !

نجلۍ هماغسې ژړل، ښه شېبه یې اوښکې تویې کړې، وروسته ورو ورو کراره شوه.

ماریا دواړو ته کتل.

شېرګل وویل:

ـ ورشه ! مخ ته دې یو دوه لپې اوبه ورواچوه !

وړانګه ولاړه شوه. شېرګل پسې کتل... نجلۍ کېږدۍ ته نږدې ایښې ګړې ته وروګرځېده.

شېرګل په ځړېدلي سر وویل:

ـ تاته ام پړ یم.

ماریا غلې وه.

د شېرګل شونډې وخوځېدې:

ـ ته خو پوهېږې ! ستا وطنداران ډېر کلک زړونه لري، په چا صرفه نه کوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماریا غلې وه.
شېرګل وویل:
ـ زه مې په خورو وېږېدم.
ماریا په خبره کې ور ولوېده:
ـ ما خو نه وژله !
د شېرګل سر وځړېد ، ورو یې وویل:
ـ تېرکال د توتانو په وخت کې یوه طیاره راغله، هغه وخت چینې ته نږدې یوه کېږدۍ ولاړه وه، نه پوښتنه، نه بازخواست، لوی بم یې پرې واچاوه، د پسونو او انسانانو غوښې مو نه شوې سره بېلولی.
ځوان غلی شو ، نجلۍ ورته وکتل، څېره یې نیولې وه.
ځوان وویل:
ـ دا اندېښنه به ترهغو راسره وي، ترڅو چې ته دلته یې !
ماریا وویل:
ـ ژمنه کوم، کورنۍ به دې له خطره لرې وي.
شېرګل ورته وکتل، شونډې یې وخوځېدې:
ـ له کومه داسې ډاډه یې؟
نجلۍ وارخطا شوه، یوه شېبه غلې وه، یودم یې وخندل:
ـ نه پوهېږم ! زړه مې همداسې راته وايي.
ځوان وخندل.
ماریا وویل:
ـ ته دومره بد هم نه یې، په خندا کې ښکلی ښکارې.

د دواړو سترګې سره وجنګېدې، د شېرګل سر وځړېد.
ماریا ولاړه شوه، ورو یې وویل:
ـ په ما باور وکه ! نه تېښتم.
شېرګل پر خاورو لیکې ایستلې...شېبه وروسته یې سر پورته کړ، ماریا روانه وه، ده ترهغو پسې کتل چې نجلۍ کېږدۍ ته ننوته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

* * *

د سهار خره وه، وړانګې ورو وویل:

ـ انا !

بوډۍ کوم حرکت ونه کړ.

د وړانګې شونډې وخوځېدې:

ـ پورته شه ! ناوخته ده.

بوډۍ په بړستن کې پټه وه.

وړانګې ورو بړستن لرې کړه، د بوډۍ له خولې سپین ځګونه روان وو...وړانګې چيغه کړه !

ـ انا !

ماريا جټکه وخوړه، سترګې يې رڼې کړې، کېناسته، بوډۍ ته يې وکتل، سترګې يې سپينې راختلې وې.

شېرګل او د هغه ورېندار په بيړه کېږدۍ ته ور ننوتل، ټول تر بوډۍ راتاو شول، وړانګې ژړل، نور وارخطا وو.

ماريا ور مخته شوه، د بوډۍ پر ګونځې ګونځې غاړه يې ګوتې کېښودې، ورو يې وويل:

ـ ژوندۍ ده.

يوه شېبه غلې وه، وروسته يې شونډې وخوځېدې:

ـ لږ ځای راکړئ !

کوچيان يوې خوا ته شول.

ماريا وويل:

ـ تر دې مخکې يې څه تکليف درلود ؟

وړانګې په ژړغوني غږ ځواب ورکړ !

ـ جکه جوړه وه !

شېرګل وويل:

ـ يوځل يې پر زړه درد راغلی و، بس !

ماريا د بوډۍ د ښي لاس زيږې ګوتې و موښلې، ورو يې وويل:

ـ ما ته د زړه حمله ښکاري.

کوچيانو په حيرانۍ ورته کتل...

ماريا وويل:

ـ د پښو تلې يې ور ومښئ !

کوچۍ د بوډۍ پښو ته ور وښويدې.

ماريا څو ځله د بوډۍ پر سينې زور وکړ، کوچيانو په حيرانۍ ورته کتل...

بوډۍ وټوخل.

ماريا وويل:

ـ د پښو مښلو ته دوام ورکړئ !

بوډۍ ورو سترګې وغړولې، وړانګې په ژړا کې وخندل.

ماريا هغې ته وکتل، ورو يې وويل:

ـ لږ د بورې شربت ورته جوړ کړه !

(c) ketabton.com: The Digital Library

وړانګه ولاړه شوه، شېبه وروسته يې د بوډۍ په خوله کې خوږې اوبه وڅڅولې، ورو يې وويل:

ـ انا ! څنګه يې؟

بوډۍ په حيرانۍ ورته کتل، وروسته يې شونډې وخوځېدې:

ـ څه خبره ده؟

شېرګل وخندل:

ـ هيڅ ! طبيعت دې يو څه خټه و.

بوډۍ په ګيلاس کې پاتې شربت پر سر واړول، شېبه وروسته کېناسته ورو يې وويل:

ـ سر مې درد کوي !

وړانګه په خبره کې ورولوېده:

ـ ښه کيږي.

ماريا له کېږدۍ ووته، لمرخاته خوا ته اسمان ژېړ و، نرۍ باد چلېده...

نجلۍ پر يوه تيږه کېناسته، تيږه سړه وه، سپی ورغی، لکۍ يې ووهله، پښو ته يې پرېوت.

ماريا د هغه پر غټ سر لاس تېر کړ، د سپي لکۍ له ځمکې نرۍ دوړه پورته کړه...

ښه شېبه ووته، لمر راوخوت، د غونډيو يوه خوا ژېړبخونه ښکاريدله، بل لوري يې سيوری و.

بيا يې د شېرګل غږ واورېد:

ـ ته خو سمه دمه ډاکټره يې !

ماريا وخندل.

شېرګل مخامخ په شګو کې ورته کېناست، نجلۍ ته يې وکتل، د لمر وړانګې يې پر سپين مخ لګېدلې، ښکلې ورته ښکاره شوه.

نجلۍ ناڅاپه وويل:

ـ حاجي خداينور پيژنې؟

شېرګل په حيرانۍ ورته وکتل، شونډې يې وخوځېدې:

ـ څنګه دې دا پوښتنه وکړه؟

ماريا وخندل:

ـهسې، د هغه د زړورتيا کيسې مې اورېدلې وې، تيرکال يې په رڼا ورځ يو امريکايي ټانک وويشت.

شېرګل يوه شېبه غلی و، وروسته يې په خوند وويل:

ـ حاجي خداينور لوی زړه لري، ما دوه درې ځلې ليدلی دی، د راکټ په ويشتلو کې يې نوم وړی.

ـ اوس چيرته دی؟

شېرګل وخندل:

ـ خدای خبر.

ماريا يوه شېبه غلې وه، بيا يې وويل:

ـ پوهېږې چې د امريکا حکومت د هغه پر سر پنځه ميليونه ډالره انعام ټاکلی ! مړ يا ژوندی.

شېرګل وخندل:

ـ هو ! خو د هغه نيول دومره اسانه خبره نه ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ ته له کومه پوهېږې؟

ـ حاجي خداینور هوښیار سړی دی، نن دلته سبا بل ځای، ځای بدلوي، تېره میاشت مرکز ته راغلی و، بیا چا نه دی لیدلی.

ځوان غلی شو، ماریا غونډیو ته کتل، شېرګل هغې ته وچې سترګې نېولې وې...وروسته یې یو غږ واورېد:

ـ چای نه سوروئ؟!

دواړو د کېږدۍ خواته وکتل، وړانګه وه، ولاړ شول، کېږدۍ ته ورننوتل، پر غوړ دسترخوان د شیدو له چایه ډکې پیالې پرتې وې، ځای ځای وچه ډوډۍ ایښې وه، ماریا د بوډۍ ترڅنګ کېناسته، د هغې پر اوږه یې لاس کېښود، ورو یې وویل:

ـ اوس څنګه یې؟

د بوډۍ شونډې وخوځېدې:

ـ ښه یم.

وړانګې په خندا وویل:

ـ ډاکتره خو به نه یې؟

ماریا وخندل:

ـ نه، خو په ځینو لومړنیو مرستو پوهیږم.

بوډۍ په خبره کې ورولویده:

ـ څه؟!

ـ مانا دا چې له سوځېدلي، ښسده او په اوبو کې له ډوب شوي انسان سره کومک کولی شم.

شېرګل ولاړ شو.

وړانګې دسترخوان ته وکتل، د ورور پیاله یې تر نیمایي ډکه وه، له پاستې هم کومه ګوله نه وه پورته شوې، ورو یې وویل:

ـ څه کوې؟

د شېرګل شونډې وخوځېدې:

ـ رمه سارا ته بیایم.

وړانګې وویل:

ـ یو وار خو دې چای سور که!

شېرګل په خبره کې ورولوېد:

ـ زړه ته مې نه کیږي.

له دې سره له کېږدۍ ووت.

بوډۍ وویل:

ـ نور کله خو په دریو پاستو نه مړېده، نن څنګه داسې ژر ولاړ سو؟!

د وړانګې شونډې وخوځیدې:

ـ خدایزده!

لنډه شېبه وروسته شېرګل بېرته کېږدۍ ته ور ننوت، ښځو په حیرانۍ ورته وکتل، کوچیی وارخطا و، نېغ زړو بړستنو ته ورغی، شل ډزی ټوپک یې ور واخیست، وړانګې په بېړه وویل:

ـ څه خبره ده؟

شېرګل په لړزانده غږ وویل:

ـ عسکر دي!

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ټولو رنګونه والوتل، وړانګه د خپل ورور مخې ته ودرېده. په وارخطایۍ یې وویل:

ـ د خدای له پاره، موږ ته وګوره؟

شېرګل چیغه کړه !

ـ مخه مې پرېږده.

بوډۍ په بیړه وویل:

ـ خور دې ښه وایي.

شېرګل په خشکه وویل !

دوی به مو تر تېغ تېر کړي.

ماریا د کېږدۍ له چولې دښتې ته وکتل، په دریو رینجرو موټرو پسې سپیرې دوړې پورته کېدلې...

وړانګې چیغه کړه !

ـ تر اوسه خو لا نه ده مالومه چې دوی چېرته ځي؟

شېرګل ماریا ته وکتل ، ورو یې وویل:

ـ دوی په دې نجلۍ پسې راغلي، له هغه پرته هم نه بچ کېږو ، ښه دا ده چې په دوی هم میندې بورې کم.

د ماریا شونډې وخوځېدې:

ـ ته هوښیار سړی یې، کورنۍ دې مه ژوبلوه !

شېرګل وویل:

ـ خو...

ماریا په خبره کې ور ولوېده:

ـ په ما پسې نه دي راغلي.

سپې وغپل...

شېرګل د توپک ګېټ کش کړ.

ماریا وویل:

ـ په ما باور وکه، زه ستا د کورنۍ بربادي نه غواړم.

موټر دوه درې شله ګامه لرې ودریدل، سپی ترې راګرځیده...

ماریا د شېرګل له لاسه ټوپک ونیو ، بېرته یې تر بسترو لاندې کړ.

یو غږ واوریدل شو !

ـ را ووځه !

وړانګې ژړل، ورېندار یې هم سونګیدله، بوډۍ وارخطا وه.

شېرګل ماریا ته وکتل، په مړاوي غږ یې وویل:

ـ تا غواړي.

ماریا په خپل تندي ټکری ورکش کړ، له کېږدۍ ووته، شل پنځه ویشت وسله وال ولاړ وو، ځینو یې عسکري دریشۍ اغوستې وې، نور یې په شخصي جامو کې ول، برګ رومالونه یې تر سرونو تاو وو، په دوړو لړلي ښکارېدل.

ماریا په لوړ غږ وویل:

ـ څه غواړئ؟ !

یوه ناره کړه !

ـ سړی راوباسه !

ـ له هغه سره مو څه کار دی؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

– ولې یې زموږ په لیدو منډه واخیسته؟!

ماریا یوه شېبه غلې وه، وروسته یې ورو وویل:

– شېرګله، راووځه!

– کوچی له کېږدۍ ور ووت:

دوه وسله وال د دوی خواته ور روان شول، ماریا کېږدۍ ته ننوته. شېبه وروسته عسکر د شېرګل تر څنګ ودرېدل، یوه یې کېږدۍ ته سر ور دننه کړ، شاوخوا یې وکتل، یواځې ښځې وې، بېرته یې شېرګل ته مخ ور واړاوه، ورو یې وویل:

– ته دلته اوسې؟

شېرګل په وارخطایي ځواب ورکړ:

– هو!

– ولې دې زموږ په لیدو منډه واخیسته؟

د کوچي ژبه بنده شوه:

– ما، ما

هماغه عسکر په غوسه وویل:

– بیا داسې بې عقلي ونه کړې! پوه شوې!

شېرګل غلی و.

عسکر روان شول، شېبه وروسته موټرو حرکت وکړ، سپې تر یوه ځایه منډه پسې واخیسته، کله چې دورې کیناستې، ځای پرځای ولاړو، په موټرو پسې یې غپل...

شېرګل کېږدۍ ته ورننوت، کوچیانو خدای ته شکرونه ایستل...

شېرګل ماریا ته وکتل، ورو یې وویل:

– تا کولای شوای چې له هغوی سره لاړه شې.

ماریا غلې وه، کوچیانو په حیرانۍ ورته کتل...

وړانګې وویل:

– لا لا رښتیا وایي! ولې دلته پاتې شوې؟!

ماریا یوه شېبه غلې وه، وروسته یې وویل:

– ما نه غوښتل چې تاسو ته کوم تاوان در ورسوم، که ما ځان ور پېژندلای وای، نو...

بوډۍ ورمخته شوه، ماریا یې پرتندي ښکل کړه، وړانګې ژړل...

ماریا د باندې ووته، پر یوه لویه ډېره کېناسته، دښتې ته یې وکتل، موټرډېر لیرې لمر خاته خواته روان وو، سترګې یې له اوښکو ډکې شوې، له ځانه یې ورټ (کرکه) وشو، شنه اسمان ته یې وکتل، ورو یې وویل:

– خدایه! ما وبخښه!

(c) ketabton.com: The Digital Library

* * *

شېرګل د يوې ګڼې بيدې سيوري ته ناست و ، پر ځمکه يې ليکې ايستلې، تر مخ يې د غنمو شنه وږي باد يولاس ښورول..رمه څو ګامه ليرې څرېدله.

وروسته يې د يوه سيرلي نرى غږ واورېد ، سر يې پورته کړ، د سيرلي لکۍ له شنو غنمورا وتلې وه، شېرګل ولاړ شو ، په سيرلي پسې يې څو تيږې وويشتې، سيرلي د رمې خوا ته منډه کړه.

يو غږ يې واورېد:

ـ ياره کوچيه مرداره مو کړه !

شېرګل کيڼ لورته وکتل، يو ځوان ور روان و ، سپينه خولۍ يې پر سر وه، په لاس کې يې بيلچه ښکارېدله.

شېرګل په ډډ کوچياني غږ وويل:

ـ ولې؟ څه مو کړي چې داسې په کاوړ کې يې !

ځوان د شېرګل تر خنګ ودرېد ، ورو يې وويل:

ـ اجب خلک ياست ! د جايي وو(ځايي خلکو) سلامت فصلونه مو وخوړل، بيا وايې...

شېرګل په خبره کې ورولوېد:

ـ چا؟

ـ تېره شپه کوچيانو زما د تره رشقې ته رمه ور پرېښې وه، سهار ته ډکې نه و پاتې.

شېرګل په بيړه وويل:

ـ زار دې شي، ما خو خدايکه تر اوسه مرداره پرې خوړلې وي.

ځوان يو دم وخندل:

ـ تاته نه وايم، ته ښه سړى يې، زما درباندې پام و ، سيرلى دې له غنمو وشاړه.

شېرګل روان شو ، ځوان هم په هغه پسې ګامونه واخيستل، دواړه د ونې سيوري ته کېناستل. يوه شېبه غلي وو، وروسته شېرګل مخامخ وکتل، ورو يې وويل:

ـ دا غنم ستاسې دي؟

ځوان ختيځ لورته لاس ونيو ، شونډې يې وخوځېدې:

ـ هاغه هسکه تيږه وينې !

ـ کومه؟

ـ هاغه چې ټپوس پرې ناست دى.

ـ هو !

ـ تر هغه ځايه موږ کرلي، ورهاخوا د هغې ټيټې غونډۍ تر لمنې پورې مو بيا د ترونو فصلونه دي. هماغه تيږه ټک (پوله) ده.

شېرګل څه ونه ويل، ځوان يوه شېبه غلى و ، وروسته يې شونډې وخوځېدې:

ـ اې کوچيه ! خپه راته ښکارې.

شېرګل غلى و.

ځوان وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

_ پورورۍ یې؟
شېرګل هغه ته وکتل، شونډې یې وخوځېدې:
_ نه !
ناروغه یې؟
_ نه !
کوم تاوان دې کړی؟
_ نه !
مالونه دې ناجوړه دي؟
_ نه
د ځوان تندی تریو شو:
_ نو بیا څه ټکه دربانده پرېوتې ده چې داسې خپه یې؟ !
شېرګل غلی و.
ځوان یو دم وخندل:
_ مین یې؟
شېرګل هغه ته وکتل، بېرته یې سر ځوړند شو.
ځوان وویل:
_ خوب دې څنګه دی؟
_ دا دوه شپې مې سترګې نه دي سره وروستي.
_ اشتها؟
_ څه؟
_ ډوډۍ ډېره خورې که کمه؟

_ خدایکه مې له پرونه راهیسې ګوله هم را پورته کړې وي.
ځوان یوه شېبه غلی و، وروسته یې وویل:
_ د خلکو خبرې بدې دربانده لګیږي؟
_ هو !
له څه وخته راهیسې؟
_ دا دوه ورځې کیږي.
ځوان وخندل:
_ مین یې نو تور وي که سپین؟ !
شېرګل هغه ته وکتل.
ځوان وویل:
_ ته مین شوی یې.
شېرګل په حیرانۍ ورته کتل...
ځوان وویل:
_ سپینه راته وکه !
د شېرګل شونډې وخوځېدې:
_ څه؟
_ څوک دې خوښیږي؟
شېرګل کوم ځواب ورنه کړ.
ځوان وویل:
_ کوچۍ ده؟
_ نه

ځوان د هغه ولیو ته یو سوک ورکړ، په خندا یې وویل:
ـ نو کومې جایې زړه درنه وړی؟
ـ نه
ځوان په حیرانۍ وویل:
ـ نه کوچۍ ده ، نه هم کلیوال ه، نو څوک ده؟
د شېرګل زړه ولړزید
ځوان وویل
ـ نه راته وایې
ـ نه
ځوان وخندل:
ـ سمه ده، مه راته وایه! خو زه هم مین یم، دا ټول په ما تېرېږي، نه خوب لرم او نه هم اشتیا ، هیڅ شي خوند نه راکوي، بس نو! مینه همداسې وي.
شېرګل یوه شېبه غلی و، وروسته یې وویل:
ـ رښتیا وایې؟!
د ځوان شونډې وخوځېدې:
ـ ای کوچیه! خدای خبر ته به پوه شې که څنګه؟! خو زه به د مینې په باره کې څو خبرې درته وکم، بیا ته په خپله فکر وکه چې مین یې که نه؟
ما په یو چا زړه بایللی، کله کله بې اختیاره ژړا راځي، اوښکې تویول راته ښه دي، د سکون او ارامۍ احساس کوم، کله چې شپه

شي، لکه هغې چې له ما سره پر یوه بالښت سر ایښی وي، د ورځې یې په یاد ټېپې بولم، زړه مې راته وایي چې هرځای راسره وای، هغه څه مې ورته ویلي وای چې نورو ته یې نه شم ویلای، له خپلو کامیابیو مې خبره کړې وای او د هغې په لیدو مې په زړه کې پراته دردونه هېر کړي وای.
ځوان غلی شو، کوچي ته یې وکتل، بېرته یې شونډي و:خوځېدې
ـ په خبرو مې وپوهېدې؟
شېرګل په حیرانۍ ورته کتل...
ځوان وویل:
ـ ګوره! که دې د هغې په لیدو د زړه دربېدا ډېرېږي، نو مین یې!
که غواړې چې خپل پټ رازونه یوازې له هغې سره شریک کړې، نو مین یې!
که یې په نه لیدو د خواشینۍ احساس درته پیدا شو، نو مین یې!
که دې له زړه، نه وته، نو مین یې!
اوس پوه شوې؟!
کوچی غلی و.
ځوان وخندل:
ـ نه غواړې چې هغې ته دروغ ووایې، داسي نه ده؟
کوچي په حیرانۍ ورته کتل...
ځوان وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ ساده به درته ووایم ! غره ته وګوره ! کاڼو ته وګوره، بوټو ته
سترګې ور واړوه، که دې په هرڅه کې هغه ولیده،نو مین یې، مین ته
ټوله دنیا ، یوائې خپله مینه ښکاري.
ځوان غلی شو ، ناڅاپه یې وخندل، د شېرګل ولیو ته یې یو درونډ
سوک ورکړ، په خندا یې وویل:
ـ پوه شوې که نه؟ !
شېرګل غلی و.
د ځوان شونډې وخوځېدې؟
ـ نو ته په کوم یوه کې راځې؟
شېرګل وویل:
ـ خدایزده !
ځوان ولاړ شو ، په زوټه یې وویل:
ـ ای کوچیه ! فکر وکه ! که زما غوندې احساس کوې، نو پوه شه چې
مین یې، هو رښتیا ! له رمې سره دې پام کوه، للمو ته ورګډه نه شي،
زه درنه لاړم.
ځوان حرکت وکړ، شېرګل پسې وکتل، ځوړند سر روان و ، ښه شېبه
ووته، لمر د ونې سر ته راغی، د غنمو د سنو وږو پر سر یوې
سرپوټکې (یو ډول مرغه دی) په هوا کې خپل وزرونه خوځول، ځای
پرځای ولاړه وه، هغې نارې وهلې....

(c) ketabton.com: The Digital Library

* * *

شېرګل تر زاړه توت لاندې رمه پنډه کړه، کېږدۍ ته یې وکتل، خور یې ولاړه وه، ورغی، وړانګې وویل:
ـ نور کله خو به وختي راتلې !
شېرګل غلی و.
وړانګې وویل:
ـ زه به ډوډۍ درته راوړم.
د شېرګل شونډې وخوځېدې:
ـ زړه ته مې نه کیږي.
وړانګې په حیرانی وویل:
ـ سهار دې هم ګوله درپورته نه کړه، اوس د ماسپښین سیوری ړنګ دی.
شېرګل یوه شېبه ودرېد ، وروسته کېږدۍ ته ورننوت.
بوډۍ پرته وه، نږور یې ماشوم ته شوله ورکوله، ماریا یې هم ترڅنګ ناسته وه..
شېرګل خیرن بالښت ته ډډه ولګوله، ماریا ته یې وکتل، د زړه دربا یې ډېره شوه، د کلیوال ځوان خبره یې په زړه کې راوګرځېده ((که دې د هغې په لیدو د زړه دربا ډرریږي، نو مین یې.)) سر یې وځړېد ، یو ژېړ میږتون د زاړه لیمڅي په وړیو کې ننښتی و ، ناڅاپه پر مېږتون

غوړ دسترخوان هوار شو. شېرګل پورته وکتل، خور یې پر دسترخوان څو پاستي او یوه ډکه کاسه مستې کېښودې.
شېرګل له پاستي یوه ټوټه ور بېله کړه، مستو ته یې وروړه، کله چې یې ګوله خولې ته پورته کوله، ماریا ته یې پام شو ، هغې ماشوم ته کتل، وروسته د دواړو سترګې سره وجنګېدې، شېرګل لاندې وکتل، کاسه یې ورپورته کړه، له مستو یې غوړپ وکړ، کاسه یې بېرته پر دسترخوان کېښوده.
ولاړ شو ، خور یې پسې غږ کړ:
ـ ډوډۍ دې ونه خوړه !
شېرګل له کېږدۍ ووت، لاړ، د توت سیوري ته کېناست. ، دښتې ته یې وکتل، غونډۍ یې تر سترګو تېرې کړې، خوند یې ورنه کړ، هرڅه یې پر زړه ولاړ وو.
ښه شېبه ووته، چرتونو په مخه کړ، په ذهن کې یې یوائې د ماریا څیره ولاړه وه.. یو دم یې وخندل، خپل ورانه ته یې سوک ورکړ، له ځان سره یې وویل:
ـ خوار سړی، خړ یې سپی، خپله رمه دې پیایه !
بېرته یې د ماریا سرې شونډې او سپین غاښونه سترګو ته ودرېدل، تندی یې تریو شو ، سترګې یې ډکې کېدې، د کلیوال ځوان خبره ور په زړه شوه ((که د له زړه، نه وته، نو مین یې.))
یو دم یې غبرګ لاسونه غوږونو ته وروړل، شونډې یې وخوځېدې:
ـ توبه خدایه، توبه !

(c) ketabton.com: The Digital Library

رمې ته یې وکتل، څلور ورځې مخکې ژوند ور په زړه شو، نه یې غم پېژانده او نه یې هم په چا پورې زړه تړلی و، ټوله دنیا یې یواځې په خپله کورنۍ کې لیده، د وریو حساب یې ټینګ نیولی و، منی به شل یو نیم شل مېږې وپلورم، پیسې یې تر خولې تېرې دي، تر څوړموني د کور ښه چلاو پرې کیدی سي، خدای مهربانه دی، مېږې به ورې پیدا کړي، هو رښتیا ! سږ کال بارانونه ډېر دي، ژمی به ګرمسیر ته ځو، وابښه به ډېر وي، مېږې او پسونه به غوښه ونیسي، د خپل زړه پیسې را ته جوړولی سي.

یوې میږې رمباړه کړه، شېرګل ورته وکتل، ورو یې وویل:

_ ته څه غم لرې؟ !

یو دم یې وخندل:

_ لېونی شوم که څنګه؟ !

ولاړ شو، د توت یوې ټیټې څانګې ته یې لاس کړ، څو تور توت یې خولې ته واچول، خوند یې ور نه کړ، بېرته کېناست، دښتې ته یې وکتل، تر یوه ځایه خړه وه، وروسته د یوې اوږدې تراډې ولاړو اوبو غوندې ځلېدله...

هوا دپه وه، ډېر لیرې غرونه خوځیدل....

بېرته یې سر وځړېد، پر خړه پایڅه یې تور لوی مېږتون روان و، مېږتون یې د ښي لاس په ګوتو کې ونیو، سترګو ته یې ورنیږدې کړ، مېږتون پښې وهلې...یوه شېبه یې ورته وکتل، شونډې یې وخوځیدې:

_ کاشکې مېږتون وای.

خندا ورغله، مېږتون یې پرخاورو پرېښود، مېږتون منډه کړه، د یوه پراته پسه د ټټر په سپینو وړیو کې ننوت.

شېرګل یوه شېبه د ونې سیوري ته کېناست، وروسته یې سترګې درنې شوې، خوب ورغی، پټکی یې په څادر کې ونغاړه، تر سر یې کېښود، دوه درې ځله یې د یوې میږې ټوخی واورېد، بیا یې بانه سره ورغلل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

* * *

لمر په لوېدو و، د کېږدۍ تر څنګ یو په دوړو لړلی سراچه موټر ودرېد، شېرګل د باندې ووت، په سپي پسې یې لوټه وویشته، دوو وسلوالو ته یې غبږ ورکړه، هغوی اوږدې ږیرې درلودې، په دوړو سپېره ښکارېدل.

درې سره کېږدۍ ته ننوتل، بوډۍ په یوه کونج کې ناسته وه، په اوکلۍ (هاون) کې یې بادیان ټکول...

وسله والو خپلې ټوپکې زړو بړستنو ته ودرولې، شاوخوا یې وکتل، بوډۍ یوائې وه، تر څنګ یې ماشوم لغتې وهلې...

شېرګل په زوته (لوړ غږ) ووېل:

ـ چای!

یوه ووېل:

ـ ادې! څنګه یې؟

بوډۍ سوړ اسویلی ویست:

ـ ښه یم! ژوند ده، تیرېږي.

شېرګل وخندل:

ـ انا! ته اوس هم د زلیخا ځواني غواړې!

نارینه وو وخندل...

بوډۍ اوکلۍ ټنګوله...

یوه میلمه شېرګل ته وکتل، په خندا یې ووېل:

ـ پرنګۍ چیرته ده؟

بوډۍ ووېل:

ـ پرنګۍ یې ولې بولې! سمه دمه بوسلمانه ده!

مېلمنو وخندل...

شېرګل ووېل:

ـ ودې نه لېده؟

ـ چیرته؟

-د باندې، له تور سرو سره.

مېلمنو یوه بل ته وکتل، یوه یې ووېل:

ـ ترنغرې خو یوائې درې کوچۍ راګرځېدلې وې.

شېرګل وخندل:

ـ یوه یې پرنګۍ ده.

د مېلمنو خولې وازې شوې، یوه یې ووېل:

ـ ډېره ازادي مو ورکړې!

بوډۍ په خبره کې وررولوېده:

ـ ګلالۍ ده، چاته یې بد نه رسیږي.

مېلمنو وخندل...بوډۍ اوکلۍ ټنګوله...

شېرګل ووېل:

ـ په مرکز کې څه کیسې دي؟

یوه میلمه ووېل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ کراره بده ورځ، بیګاه طیارې راغلې، دوه درې دورې یې وخوړې، خو بمبارد یې ونه کړ.

د بوډۍ شونډې وخوځیدې:

ـ شکر

شېرګل وویل:

ـ پلار مې څنګه و؟

بوډۍ بله پوښتنه وکړه:

ـ څه وخت راځې؟

یوه میلمه ځواب ورکړ:

ـ غږ یې نه دی کړی.

د بوډۍ تندی تریو شو:

ـ داسې هم نه وایي چې کور ده، اور ده، څوک جوړ دي، څوک ناجوړ، شل، یونیم شل ورځې یې ووتې، یو وار رانه غی.

یوه میلمه وخندل:

ـ رابه شي، زړه مه خوره!

بوډۍ سوړ اسویلی ویست، شونډې یې وخوځیدې:

ـ اولاد دښمن دی.

داوخت وړانګه کېږدۍ ته ورننوته، د مېلمنو تر مخ یې یوه توره چایجوشه او دوه ګیلاسونه کېښودل، شېرګل ته یې وکتل، ورو یې وویل:

ـ لمبات (بوره) خلاص شویدي.

یوه میلمه وخندل:

ـ لمبات پرېږده، پرنګۍ ته ووایه چې تیاره شي.

د اوکلي تڼګاه غلې شوه.

د وړانګې رنګ والوت، شېرګل په حیرانی وویل:

ـ ولې؟!

د مېلمه خندا زور ونیو!

ـ بیا یو یې! نور به یې له شره خلاص شئ.

شېرګل په بیړه وویل:

ـ چیرته؟

ـ اوس خو یې مرکز ته بیایو!!

بوډۍ د خبرو وار ونیو:

ـ وژنئ یې!

ـ خدای خبر!

شېرګل په خبره کې ورولوېد:

ـ پلار مې غوښتې؟

ـ هو!

وړانګې خپل ورور ته وکتل، د هغه سر وځړېد، نجلۍ چیغه کړه!

ـ نه!

یودم یې منډه واخیسته، له کېږدۍ ووته!

بوډۍ وویل:

ـ زه به مې زوی ته ووایم!

(c) ketabton.com: The Digital Library

مېلمنو په حیرانۍ ورته وکتل.
د بوډۍ شونډې وخوځېدې:
ـ تاسي يې نه شی ببولای !
شېرګل وویل:
ـ انا ! تا ته خو مې پلار مالوم دی، هغه...
بوډۍ په خبره کې ورولېده:
ـ هغه زما خبره مني.
یوه میلمه وویل:
ـ حاجي خدا ینور غوښتې ده.
د شېرګل غوني زیږه شول.
بوډۍ غلې وه.
شېرګل په زوټه وویل:
ـ ورته ووایه چې تیاره شي !
د وړانګې د ژړا غږ پورته شو...
یوه مېلمه دوه ګیلاسه ډک کړل.
چوپه چوپتیا شوه، یوه هم څه نه ویل، کله کله به د وړانګې د ژړا غږ اورېدل کېده....ښه شېبه ووته، وروسته ماریا کېږدۍ ته ور ننوته، په کونج کې ایښې تاو شوې عسکري دریشي یې ورواخیسته، بېرته د باندې ووته.
بوډۍ پسې غږ کړ:
ـ ته به چیرې نه ځې !

د وړانګې ژړا زور ونیو...
شېرګل په زوټه وویل:
ـ دریشې دې نه اغوندي، خطر لري.
یوه مېلمه د تایید په علامه سر وخوځاوه.
شېرګل خپلې انا ته وکتل، په نا امیدۍ یې وویل:
ـ مور، څه نه شو کولای.
ماریا ور غږ کړ !
ـ راځئ !
بوډۍ په بیړه له کېږدۍ ووته.
مېلمانه ولاړ شول.
لمر لویدلی و، لوېدیځ ته پرتې تار تار وریځې سرې وې، لرې غزیدلي غرونه تور ښکاریدل.
وړانګې ژړل، بوډۍ او د هغې نږور هم خوابدې وې، خو ماریا زړورې خبرې کولې، په څبره کې یې ویره نه وه پرته.
شېرګل غلی ولاړ و، سپې غپل، یوه سیرلي ټوپونه وهل...وسله وال په موټر کې ناست ول.
ماریا اغوستې کوچیانې کمیس ته اشاره وکړه، ورو یې وویل:
ـ ستا کمیس مې راسره یووړ.
وړانګې کوکه کړه !
ماریا د ماشوم مورته مخ ورواړاوه، شونډې یې وخوځېدې:
ـ بنګل ته وګوره ! ښه شوی دی، نرم خوراک ورکوه !

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوچۍ خپلو سترګو ته ټکری ونیو.
بوډۍ غلې ولاړه وه، اوږدې لرګینې تسبیح یې اړولې...
ماریا حرکت وکړ، د شېرګل د زړه دربا ډېره شوه.
وړانګه د خپل ورور مخې ته ودرېده، سترګې یې سرې وې، په خواره خوله یې وویل:
ـ لالا !
شېرګل غلی و..
ماریا د شا په سیټ کې کېناسته، د موټر د ماشین غږ پورته شو، د شېرګل پښې ولړزېدې، په سترګو یې تیاره راغله، یودم یې منډه کړه، د موټر تر مخ ودرېد.
مخکینی دواړه دروازې خلاصې شوې. سپی تر موټر راګرځېده، غپل یې...وسله وال کښته شول، دوی په حیرانۍ شېرګل ته کتل...
شېرګل ورمخته شو، شاتنۍ دروازه یې خلاصه کړه، ورو یې وویل:
ـ کښته شه !
ماریا په موټر کې ناسته وه.
یوه وسله وال وویل:
ـ ته دا سې نه شې کولای.
شېرګل چیغه کړه !
ـ کښته شه !
وسله وال د ټوپک ګېټ کش کړ.
شېرګل برګ برګ ورته وکتل، د ټوپک میل کښته شو.

وسله وال وویل:
ـ دا به دې په خیر نه وي.
بوډۍ په خبره کې ورولوېده:
ـ خدایکه مو رانه بوتله.
وسله وال شېرګل ته وکتل، په کاوړ یې وویل:
ـ دا حاجي خدا ینور غوښتې.
د ماریا شونډې وخوځېدې:
ـ زه ورسره ځم.
وړانګې په غریو کې وویل:
ـ لیونۍ یې !
شېرګل چیغه کړه !
ـ هغوی به دې ووژني !
ماریا وویل:
ـ خو زه تاسو ته جنجال نه شم جوړولای.
شېرګل لاس ورو وغزاوه، تر مټ یې ونیوله او له موټره یې کښته کړه !
یوه وسله وال وویل:
ـ ښه دې ونه کړل !
شېرګل مخ واړاوه، لاړ او تر توت لاندې کېناست. موټر یوه شېبه ولاړ و، وروسته یې حرکت وکړ، ښځې کېږدۍ ته ننوتې، د ماشوم د ژړا نرۍ غږ اوریدل کېده.

برېوکۍ نصیر احمد احمدي

(c) ketabton.com: The Digital Library

* * *

ورانګې دسترخوان هوار کړ، له مستو ډکه کاسه یې کېښوده، ورو
یې وویل:
ـ راځئ!
یوه هم حرکت ونه کړ، بوډۍ پرته وه، شېرګل بلې لمپې ته وچې
سترګې نیولې وې، ورېندار یې ماشوم مړاوه، ماریا هم یوه کونج ته
ناسته وه.
ورانګې څه ونه ویل، د ماریا ترخنګ غلې کېناسته، بوډۍ ته یې
وکتل، د کېږدۍ پر تاټ یې د جړو ویښتو او تیرې پزې اوږد سیوری
ښکارېده.
ټول غلي ول، یوه هم څه نه ویل، کله کله به ماشوم د وریجو په ګولې
پسې چیغه کړه!
ماریا ورو ولاړه شوه، له کېږدۍ ووته، د باندې سوړ باد چلېده،
سپوږمۍ نوې راختلې وه، نرۍ ښکارېده، خو بیا یې هم پر دښته
خړه رڼا پرته وه.
ماریا پر یوه هواره تیږه کېناسته، سپي ورغی، لکۍ یې وخوځوله،
پښو ته یې پریووت.
ښه شېبه ووته، سپي سر پورته کړ، وغرېد، منډه یې کړه، ماریا
پسې وکتل، څو ګامه لیرې یې یو سیوری ولید، حرکت یې درلود،

د سپي غپا یو دم غلې شوه، ماریا په ځیر ځیر ورته وکتل، سپی او
سړی دواړه ور روان ول.
ماریا په بیړه کېږدۍ ته ننوته، یوه هم ورته ونه کتل، ټول غلي ول، پر
دسترخوان له مستو ډکه کاسه ایښې وه.
ماریا وویل:
ـ د باندې یو سړی دی.
شېرګل په بیړه کېناست، ټوپک ته یې لاس ور وغزاوه، بوډۍ خپلې
پښې ورټولې کړې.
ټوخی وا ورېدل شو...
ورانګې وویل:
ـ ابا!
کېږدۍ ته یو په ونه دنګ سړی ور ننوت.
شېرګل ولاړ شو، ورانګه او د هغې ورېندار ه هم ودرېدې، بوډۍ
کېناسته، ماریا په حیرانۍ ورته کتل...
دې دا لمر سوځولې څیره او له سپینې لونګۍ په نکریزو رنګ شوې
راوتلې سرې څڼې په غره کې لیدلې وې.
سړي ماریا ته وکتل، پرته له دې چې مخ ورنه واړوي په ملنډو یې
وویل:
ـ دا خو مو سمه دمه په کور راګڼه کړې ده!
د ورانګې پښو پړک وا خیست...

(c) ketabton.com: The Digital Library

سړي خپل زوی ته سترګې ورواړولې، یوه شېبه غلی و ، وروسته
یې یو دم چیغه کړه !
ـ څنګه دې دومره زړه وکړ؟
د شېرګل سر وځړېد.
بوډۍ په مړاوي غږ وویل:
ـ هلک ته خشکه مه کوه !
سړي چیغه کړه !
ـ ده حاجي خدا اینور ته ځواب ورکړی دی !
ماریا په بېړه ورته وکتل.
وړانګې ژر له غولي ورونې ورپورته کړ، سپخیدلی زوړ بالښت یې
کېښود ، خپل پلار ته یې وکتل، هغه ولاړ و.
بوډۍ په سړه سینه وویل:
ـ کېنه ! سا سمه که ! هرڅه به خدای سم کړي.
سړي بالښت ته ډډه ووهله. تندی یې ګونځي و ، له سپین پټکي یې
په دوړو سپیرې سرې څڼې راوتلې وې، څېره یې د لاټین ژیړې رڼا ته
نیولې ښکارېدله...
وړانګه ورمخته شوه، له تورو چایو ډک ګیلاس یې سړي ته نږدې
کېښود.
چوپه چوپتیا وه، یوه هم څه نه ویل، ټول خواشیني وو، شېبه
وروسته سړي سر پورته کړ، شېرګل ته یې وکتل ، ورو یې وویل:

ـ د تورې غونډۍ تر شا یوه زړه کلاه ده، څوک نه پکې اوسي، خو
دیوالونه یې روغ دي، حاجي خدا اینور او نور ملګري به یې سبا سهار
اته بجې هلته درته ماتله وي، نه وخته او نه هم ناوخته، پوره اته
بجې، پرنګۍ وروله او ور ویې سپاره !
وړانګې وویل:
ـ نه !
سړي رډ رډ ورته وکتل، وړانګه په بېړه له کېږدۍ ووته.
بوډۍ ماریا ته اشاره وکړه !:
ـ دا به هیچیري هم نه ځي !
ماریل په بېړه وویل:
ـ نه ! زه ځم !
شېرګل چیغه کړه !
ـ چپ !
سړي په حیرانی ورته وکتل، د شېرګل سر ځوړند شو.
سړي په خشکه وویل:
ـ نه پوهیږم ! دې پرنګۍ په دومره لنډ وخت کې څه کوډې درباندي
کړې دي !
د شېرګل شونډې وخوځېدې:
ـ هغوی به یې ووژني !
سړي په خشکه وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ بلا مو ورپسې، مرداره دې کړي ! ولې مو دومره زړه پسې تړلی؟ هه؟ !
د باندې د ورانګې د ژړا غږ پورته شو !
ماریا په منډه له کېږدۍ ووته.
سړي شېرګل ته مخ ور واړاوه، په خشکه یې وویل:
ـ بله نه کیږي ! وخته به حرکت کوو، پوره اته بجې باید زړې کلا ته ور ورسیږو ! نه وخته نه هم ناوخته ! پوه شوې !
شېرګل غلی و.
چوپه چوپتیا شوه، کله کله به د ورانګې د سونګېدا غږ پورته شو، ماریا به ډاډېینه ورکوله، ډېر پورته د یوې بنګنې طیارې نری غږ اوربېدل کیده...

* * *

ماریا مخ واړاوه، د سهار په خړه کې یې شا ته وکتل، د غونډۍ په لمنه کې یوه توره کېږدۍ ولاړه وه، درې تورسرو پسې کتل، بیرته یې ورمیږ کوږ کړ، مخ په ځوړند روانه شوه، یو ځل یې بیا شا ته وکتل، له هسکو تیږو راوتلې شنې سپاندې، ګونګلان (یو ډول غرنی بوټی دی) او تېره اغزي یې تر سترګو شول، کېږدۍ تر غونډۍ پټه شوې وه، هیڅ هم نه ښکاریدل.
ماریا یوه سړه سا واخیسته، شېرګل ته یې وکتل، څو ګامه لیرې ځوړند سر روان و...خړ پړ ښکاربده، ټوپک یې تړلی و، ګړندي ګامونه یې اخیستل...
ماریا پښو ته زور ورکړ، څو ګامه یې واخیستل، یودم یې چیغه کړه !
ـ وای !
شېرګل په بیړه ور وکتل، د نجلۍ پښو ته نږدې یوې سوی منډه واخیسته، شېرګل ټوپک پسې ونیو، سوی تر یوې لویې ډبرې ټوپ کړ، په سپاندو او بوټو کې یې منډه کړه، تر غونډۍ واووښت.
ماریا یودم وخندل:
شېرګل په حیرانۍ ورته وکتل...
ماریا غلې شوه.
شېرګل ټوپک غاړې ته واچاوه، ورو یې وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ اجبه نجلۍ مې ولیده ! مرګ ته روانه یې، بیا هم خاندي !

ماریا څه ونه ویل، شېرګل خپل تګ ته دوام ورکړ. نجلۍ په هغه پسې ګړندۍ روانه وه...

نرۍ باد چلیده، پاس یوه غوټه توره وریځ ولاړه وه، نور اسمان شین و.

ښه شېبه ووته، دوئ یوه غونډۍ ترشا پرېښووده، د دوهمې په نیمایي کې د بوټوانو (هغوی چې په غره کې بوټي وهي) له خوا په جوړه شوې نرۍ لاره کې مخ پورته روان ول. . پاو وروسته د غونډۍ سر ته وختل، شېرګل په یوه اواره ډبره کېناست، ماریا ور ورسیده، شېرګل وویل:

ـ سا به سمه کو !

نجلۍ دوه، درې ګامه واخیستل، سړي ته مخامخ په یوه بله ډبره کېناسته. شاوخوا یې وکتل، هسکې او ټیټې غونډۍ وې، ژوندۍ ساری نه ښکارېده.

ماریا وویل:

ـ څو بجې دي؟

شېرګل ګړۍ ته وکتل، شونډې یې وخوځېدې:

ـ پاو کم شپږ !

د ماریا پرمخ د اوبو څاڅکی ولګید، پورته یې وکتل، پر سر یې توره پنډه وریځ ولاړه وه. دوهم څاڅکی یې سترګې ته برابر شو، ځمکې ته یې وکتل، د مار سپین پوستکې پروت و.

د شېرګل غږ یې واورېد:

ـ ډېر وخت نه لرو.

له دې سره ولاړ شو.

ماریا وویل:

ـ څومره لاره پاتې ده؟

د شېرګل شونډې وخوځیدې:

ـ ایله اتو بجو ته ورسیږو.

ماریا په سړي پسې روانه شوه. پاو نور ووت، دوئ د یوې ټیټې غونډۍ په لمنه کې ګامونه اخیستل.. د باران څاڅکي ډېر شوي وو، په نرۍ باد کې د لندې خاورې بوی تاوېده او ډېر لرې یوې زرکې نارې وهلې. کړکه کړکه کړکه....

دوئ ښه شېبه مزل وکړ، تر یوې بلې غونډۍ واوښتل، ماریا وویل:

ـ څو بجې دي؟

شېرګل په مړاوي غږ ځواب ورکړ !

ـ شپږ نیمې !

د ماریا شونډې وخوځېدې:

ـ دمه نه کوو ؟

کوم ځواب یې وانهورېد، سړی هماغسې پورته خوت...

دوه درې دقیقې یې نور هم مزل وکړ، شېرګل یو ناڅاپه ودرېد، پرته له دې چې ماریا ته وګوري، ورو یې وویل:

ـ څه نه اورې !

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماريا غوږ ونيو، د يوې بنګنې (بې پيلوټه) الوتکې نرۍ غږ اورېدل
کېده، ورو يې وويل:
ــ نه!
د شېرګل شونډې وخوځېدې:
ــ طياره نه ده؟
ماريا وويل:
ــ نه پوهېږم!
سړی روان شو، ماريا هم ګام واخيست، شېبه وروسته د غونډۍ سر
ته وختل.
شېرګل وويل:
ــ دمه کولی شې، خو لنډ وخت.
ماريا په يوه لويه ډبره کېناسته، ورو يې وويل:
ــ څومره لاره پاتې ده؟
سړي ورته وکتل، د نجلۍ له خړ ټکري راوتلی تور پيکی لوند و، پر
سپين تندي يې څو تاره لانده ويښته سريښ ول او پر زنه پورې يې د
باران يو روڼ څاڅکی ځړېده.
شېرګل ځمکې ته وکتل، ويې ويل:
ــ دومره وخت نه لرو، بايد اتو بجو ته ځانونه ورسوو، يا الله!
له دې سره ولاړ شو، پښه يې وښوېده، پر کيڼ اړخ پرېووت، خو
بېرته ژر ودرېد.
ماريا په بيړه وويل:

ــ ژوبل خو نه شوې؟
شېرګل تشې ته لاس ونيو، خو څه يې ونه ويل.
لاندې تر بلې غونډۍ څه کم يو پاو لاره هواره وه، بوټي کم ول، ځای
ځای به يوې مږې منډه واخيسته، د غار تر څنګ به پر دوو پښو
ودرېده، شاوخوا به يې وکتل، غار ته به ننوته.
دوئ په هوارۍ کې پټه خوله روان ول، يوځای د ماريا د ګڼې
کوچياني کميس لمن په يوه تېره اغزي کې بنده شوه، لاس يې ور
وغځاوه، په ګوته کې يې نرۍ درد احساس کړ، روانه شوه، ګوتې ته
يې وکتل، ډومبک وينه ترې راوتلې وه.
لمر راختلی و، د وريځو يوه څنډه ژېړه ښکارېده، ختيځ لور ته شنه
زرغونه ولاړه وه، ښه شېبه ووته، د ماريا ګامونه ورو شوي وو، خو
شېرګل ګړندی تګ کاوه، لوړې ژورې يې نه لېدې، نېغ روان و، د
دواړو تر منځ دوه، درې شله متره واټن پروت و.
کوچي شا ته وکتل، سر يې وخوځاوه، يوه هواره ډبره يې د ناستې له
پاره خوښه کړه، کېناست، نجلۍ ور ورسېده، سړی ولاړ شو.
ماريا وويل:
ــ ستړې يم!
شېرګل بېرته کېناست، ماريا ته يې وکتل، ټکری يې په غاړه کې
پروت و، نري باد يې تور ويښته يوې، بلې خوا ته اړول.
شېرګل ګړۍ ته وکتل، ماريا په بيړه وويل:
ــ څو بجې دي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

شېرګل یوه شېبه غلی و ، وروسته یې سړه سا واخیسته:

ـ درې پاوه وخت لرو !

ماریا په خواره خوله وویل:

ـ د مه کولی شم؟

کوچې د هو په نښه سر وخوځاوه.

ماریا وویل:

ـ مننه !

د شېرګل سر وځړېد. ماریا مخامخ وکتل، باران درېدلی و ، د لمر وړانګې پر لندو غونډیو لګېدلې...هرڅه پرېوللي ښکارېدل، پر سپاندو او اغزیو پورې رڼو څاڅکو ټال خوړ...

شېرګل په مړاوي غږ وویل:

ـ یاالله !

ماریا ولاړه شوه. دواړو حرکت وکړ، شېبه وروسته د غونډۍ سر ته وختل، د غونډۍ سر تر ډېره هوار و ، تګ دومره زور نه غوښت، دوئ په اسانی سره ګامونه اخیستل...په لنډ وخت کې یې ډېره لاره ووهله، خو وروسته یې یوه هسکه مخې ته ودرېدله، دا غونډۍ تر تېرو غونډیو لوړه وه، تېرې ډبرې یې درلودې، تکې تورې، رنګ یې د سکرو غوندې و.

ماریا په بیړه وپوښتل:

ـ څومره لاره لا پاتې ده، ډېر وخت...

شېرګل په خبره کې ورولوېد:

ـ دا وروستۍ غونډۍ ده، شا ته هواري لري، کلاهمالته ده، د غونډۍ له سره یې لیدی شې.

د ماریا سر وځړېد ، مخ پورته روانه شوه، یوه شېبه یې مزل وکړ، خو کله چې یې شاته وکتل، داځل شېرګل پاتې و.

نجلۍ ماتله شوه، کوچی ور ورسېد ، د ماریا تر څنګ تېر شو ، خو ګامونه یې ببسېکه ول، د پخوا غوندې یې پیاوړی تګ نه کاوه.

ماریا په سړې پسې روانه شوه، دواړه غلي ول، یوائې د وړو ډبرو د ښوردو او لاندر رغړېدو غږ اورېدل کېده...

د غونډۍ نیمایي ته رسیدلي وو چې شېرګل یو دم ودرېد ، نجلۍ ورته وکتل، حیرانه شوه، د سړي سترګې له اوښکو ډکې وې.

ماریا په بیړه وویل:

ـ څه خبره ده؟ !

د شېرګل سر وځړېد ، کېناست.

ماریا وخندل:

ـ کوچیان په تګ کې غښتلي وي، خو...

شېرګل په خبره کې ور ولوېد:

ـ سترړی نه یم

ـ نو بیا څه خبره ده؟

شېرګل غلی و.

ښه شېبه ووته، یوه هم څه نه ویل، خو وروسته د شېرګل شونډې وخوځېدې:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ ته تلې شې !
ماریا په حیرانۍ وویل:
ـ چېرته؟
ـ نه پوهېږم ! هرچېرته چې دې زړه وي، خو له دې ځایه لاړه شه !
نجلۍ د هغه تر څنګ کېناسته، سړي ته یې وکتل، له سترګو یې اوښکې رواني وې.
ماریا په حیرانۍ وویل:
ـ ته ژاړې؟
شېرګل مخ ورنه واړاوه.
ماریا وویل:
ـ څه خبره ده؟
شېرګل یوه شېبه غلی و، وروسته یې پر پزه لستوڼی تېر کړ، په مړاوي غږ یې وویل:
ـ تا به ووژني.
نجلۍ د هغه تر څنګ کېناسته، شونډې یې وخوځېدې:
ـ ته ولې خواشینی یې؟
ـ د کوچي بدن پړک واخیست.
نجلۍ وویل:
ـ ته ښه سړی یې، زما له پاره دې خپله کورنۍ خطر ته ورکړه، زه...
شېرګل چیغه کړه !
ـ په خبره پوه شه ! دوئ به دې مړه کړي !

ماریا غلې وه، وروسته یې وویل:
ـ خدای ته به یې پرېږدو، راځه !
له دې سره ولاړه شوه، دوه درې ګامه یې واخیستل، شېرګل چیغه کړه !
ـ ته لیونۍ یې !
ماریا ورته وکتل، سړی ځای پرځای ناست و، ورغله، د کوچي تر څنګ ودرېده، ورو یې وویل:
ـ زه تا او ستا کورنۍ ته غم نه شم پرېښودلای.
شېرګل یو سوړ اسویلی ویست، شونډې یې وخوځېدې:
ـ ځم، وطن پرېږدم، خو ته له دې ځایه لاړه شه !
ماریا یوه شېبه غلې وه، وروسته یې په حیرانۍ وویل:
ـ ولې؟ ته زما له پاره ولې دومره لویه قرباني ورکوې؟ هه !
د شېرګل سر ځوړند و.
ماریا وویل:
ـ ته خو پوهېږې ! زه هیڅ نه لرم، تا ته پیسې نه شم درکولای !
شېرګل رډ رډ ورته وکتل، یودم یې چیغه کړه !
ـ پیسې په بلا وهم !
ـ نو بیا ولې ځان خطر ته ورکوې؟ هه !
د شېرګل سر وځړېد.
ماریا وویل:
ـ راته ووایه !

(c) ketabton.com: The Digital Library

شېرګل غلی و.

ماریا خپله خبره تکرار کړه:

ـ راته ووایه !

شېرګل چیغه کړه !

ـ ته مې خوښېږې !

د نجلۍ رنګ والوت.

شېرګل منډه کړه، په یوه سا څو متره پورته وخوت، ځنګنونه یې پر وړو تیږو ولګېدل، سر یې ځوړند شو.

ماریا تر ډېره لاندې ولاړه وه، زړه یې سستي کوله، سترګې یې له اوښکو ډکې وې، ښه شېبه ووته، وروسته یې ټوپک ور پورته کړ، روانه شوه، د سړي تر څنګ ودرېده، هغه ژړل...

ماریا کېناسته، شېرګل ته یې وکتل، سر یې ځوړند و، د ماشوم غوندې یې سلګۍ وهلې...

شېرګل په غریو کې وویل:

ـ زه څه خبر وم، ما ته خو یوه کلیوال ځوان را پام کړل، ویل یې چې ته مین یې، هغه رښتیا ویل، ټولې خبرې یې سمې وختې، زه خپه یم، ډېر خپه، له تا پرته به څه کوم؟ ! هه ! ته ووایه ! زه...

ویې ژړل او خبرې یې پرې شوې.

د نجلۍ سترګې ډکې ډکې کیدې...

ښه شېبه ووته، شېرګل سونګېده، نجلۍ غلې وه...وروسته ماریا د کوچي پر اوږه لاس کېښود ، ورو یې وویل:

ـ راځه ! ناوخته شو !

شېرګل په پښو ودرېد ، سر یې ځړېدلی و ، مخ پورته روان شو.

ماریا ټوپک اوږې ته کړ، په سړي پسې روانه شوه، شېبه وروسته د غونډۍ سرته وختل، شېرګل ځوړند سر ناست و.

نجلۍ مخامخ وکتل، تر ډېره هواره دښته وه، وروسته شنې کروندې ښکارېدلې، ورپسې خړ کورونه پراته ول.

ماریا غړۍ اوږده کړه، غټو ډبرو د غونډۍ لمنه پټه کړې وه، زړه کلا نه ښکارېده.

نجلۍ د کوچي تر څنګ کېناسته، هغه ورو ورو سلګۍ وهلې...نجلۍ په مړاوي غږ وویل:

ـ زه ستا په درد پوهېږم، ستا مېړانه دې هم نه شم هېرولی، خو...

نجلۍ غلې شوه.

شېرګل په غریو کې وویل:

ـ ما نه غوښتل، خو بس نو ! زړه دی، پام مې نه و ، نه پوهیږم ولې !

خو ته مې ښه ایسې !

ماریا په خبره کې ورولوېده:

ـ خو...

غلې شوه.

شېرګل پر خپله پزه لستوڼی تېر کړ، ورو یې وویل:

ـ اوس هم وخت لرې، له دې ځایه لاړه شه ! زه به لاره درو ښیم، لنډه لار، بس ! یو ، یونیم ساعت مزل غواړي، هلته عسکري پوسته ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نجلۍ د سرې تر لاس ترلې ګړۍ ته وکتل، لس کمې اته وې، ورو یې وویل:

ـ اوس ناوخته دی، هر څه پای ته ورسېدل.

شېرګل سر پورته کړ، سترګې یې سرې وې، بیرته یې لاندې وکتل، ورو یې وویل:

ـ هیڅ هم پای ته نه دي رسیدلي، هغوی لاندې په کلا کې دي، خدای خبر ! یا به اوس را رسیږي، راځه ! بېرته له غونډۍ کښته شو، څوک مو ویني ! هه !

ماریا ولاړه شوه، ورو یې وویل:

ـ نه !

شېرګل په حیرانۍ ورته وکتل، نجلۍ ټوپک غاړې ته اچولی و، دښتې ته یې وچې سترګې نیولې وې.

شېرګل په بیړه وویل:

ـ که په تا څه وشول، نو زه

ماریا د خبرو وار ورنه ونیو:

ـ په ما هیڅ هم نه کیږي !

دا یې وویل، روانه شوه.

شېرګل منډه کړه، نجلۍ ته مخامخ ودرېد، د هغې اوږو ته یې ټکان ورکړ، په لوړ غږ یې وویل:

ـ ته لیونۍ یې !

د ماریا په ټنډه کې ګونځې پیدا شوې:

کوچې په حیرانۍ ورته کتل...

نجلۍ د سرې لاس ونیو، ګړۍ ته یې وکتل، پنځه کمې اته وې، لاس یې پریښود، روانه شوه...

شېرګل پسې کتل...

ماریا ګړندي ګامونه واخیستل، سترګې یې له اوښکو ډکې وې، سا یې لنډه لنډه کېده... شېبه وروسته لاندې یو خړ دېوال ښکاره شو، ور مخته شوه، د غونډۍ له سره یې یوه زړه کلاه سترګو ته ودرېده.

هسک سره بخون دیوالونه تر یوه یوه نیم جریب ځمکې راتاو ول، په منځ کې یې زړې کوټې ښکارېدلې، دوو یې بامونه لرل، نوري یې ړنګې وې.

ماریا ځای پر ځای کېناسته، شېرګل ور ورسېد، د خواست په ژبه یې وویل:

ـ داسې مه کوه !

ناڅاپه د دیګ بخار د شپیلۍ غوندي نری شنهاری واورېدل شو، دواړو په بیړه پورته وکتل، په یوه توره ګړندۍ اوږدې او سپنې پسې سپین لوګی روان و، لوګی ټیټ شو، ځمکه ولړزېده، تر کلا سرې لمبې راتاوې شوې...سر یې تورو لوخړو ونیو...

د کوچې رنګ والوت، پر ځمکه اوږد وغځېد.

درووند غږ یې په غوږو ننوت، یوه جیټ الوتکه پر کلا ور ټیټه شوه، درب شو، لویې وړې ډبرې ورغړېدې، توره لوخړه پورته شوه...کلا نه ښکارېده

(c) ketabton.com: The Digital Library

لـه لـوګـي يـو څـوک راووت، سرې لمبې تـرې تـاوې وې، چيغې يې
وهلې...څو ګامه يې واخيستل، ولوېد، سره لمبه ترې راوګرځېده...
درونـد غـږ يې واورېد، شمال شو، پـه بيړه يې شا تـه وکتل، يوا ځې څو
ګامـــه ليــــرې اوږده څرخونـــه تاوېـــدل، تـــر غونـــډۍ ســـلامت
چورلکـه (هليکـوپتره) راپورتـه شـوه، سـر تـه يـې ودرېـده، پـه
پرانيستې دروازه کې يې يو عسکر ناست و، مشينګنه يې کوچي ته
نيولې وه...
دوهمه چورلکه راپورته شوه، دا ټول د سترګو په رپ کې پېښ شول.
شـېرګل ماريـا تـه وکتـل، نجلـۍ ډاډه ناسـته وه، لـه ځايـه نـه وه
خوځېدلې، خوشاله ښکارېدله.
د کوچي زړه اور واخيست، پر سترګو يې تيـاره راغلـه، ولاړ شو،
نجلـۍ يـې د ولـيـو پـه مـيـنـځ کـې پـه لغتـه ووهلـه، پړمخې پرېوتـه،
ټوپک يې له ورنو وښوېد.
شـېرګل ټوپـک تـه لاس وروغځاوه، ټـک شـو، کـوچي شا پرتختـه
ولوېد، د ماريا له خولې ځګونه باد شول، چيغه يې کړه، په انګريـزي
يې څه وويل، پر کوچي ورپرېوته.
سرې تر څنګو ونيوله، په ښۍ اوږه کې يې نرۍ درد تير شو، لاس يې له
حرکته ولوېد، کينڼ لاس يې پر ځمکه وتپاوه، تيـږه پـه ګـوتو ورغلـه،
ماريا يې لاس ټينګ ونيو، چيغه يې کړه !
ـ هغوئ به دې ووژني !

عسکر ور ورسېدل، د شېرګل لاسونه يې شا ته ور واړول، عسکرو
چيغې وهلې، څه يې ويل، خو کوچي يې په ژبه نه پوهېده.
شېبه وروسته يې د سړي لاسونه ور وتړل، يوه چورلکه څو ګامه
ليـرې ناسـته وه، څرخونـه يـې تاوېـدل، بلـې د کـلا پـر سـر دورې
وهلې...وروسته له ناستې چورلکې څو تنو ټوپ کړل، ټول له رنګه
سره ول، ژېړ ويښته يې درلودل، جګ او هېږور ښکارېدل.
يو دنګ سړی تر مخ و، د هغه په ټټر پورې سپينو او ژيړو روپيو ټال
خوړ، نجلۍ ته يې کلکه غبږ ورکړه، د هغې لاس يې ټينګ ونيو،
خوله يې له خندا، نه سره ټولېده، په انګريزي يې څه وويل، بيا له څو
نورو عسکرو سره لاندې د کلا په لور کښته شو.
د غونډۍ پر سر درې عسکر پاتې شول، يو يې چورلکې ته نږدې
ولاړ و، دوو نورو د مشينګنو خولې کوچي ته ور اړولې وې...
د شېرګل له خولې ځګونه باديدل، پوچ پاش يې ويل، ښۍ اوږه يې
په وينو سره وه.
ماريا يوه عسکر ته څه وويل، هغه منډه کړه، کله چې بېرته راغی،
په لاس کې يې يو تور بکس ښکارېده.
عسکر ټيپي ته مخامخ کېناست، بکس يې خلاص کړ، له رنګارنګ
دواوو، پلسترونو او سپينې پختې (پنبې) ډک و. وروسته يې پر
يوه ټوټه سلامت بوتل تش کړ، ټوټه يې د کوچي اوږې ته ورنږدې
کړه، کوچي شا ته شو، ماريا وويل:
ـ پرېږده چې زخم دې پانسمان کړي، مرمۍ وتلې ده، جوړېږي !

(c) ketabton.com: The Digital Library

شېرګل تو کړل، د نجلۍ له سپينې زنې لاړې وڅڅيدې.
کوچي چيغه کړه !
_ تا ماته دوکه راکړه !
ماريا خپل لستوڼی پر زنه تېر کړ، کلا ته يې وکتل، تور لوګی ترې پورته کېده، ورو يې وويل:
_ ما يوائې خپله دنده تر سره کړه، حاجي خداينور د امريکې ګټو ته ستر ګواښ و، ده زموږ پر ضد جنګيالي روزل، د جنګ پلانونه يې جوړول، تېر کال يې څلور امريکايان ووژل، نن زموږ وار و، غچ مو واخيست.
نجلۍ غلې شوه.
شېرګل په حيرانۍ ورته کتل...
ماريا عسکر ته اشاره وکړه، عسکر د شېرګل د ټپ په پاکولو بوخت شو، کوچي کوم غبرګون ونه ښود، ماريا وويل:
زه پوځي نه يم، تر اوسه مې ماشې ته ګوته نه ده وروړې، زه د امريکې استخباراتو ته کار کوم، تېر کال افغانستان ته راغلم، پوره لس مياشتې مې بېلابېل تمرينونه وليدل، نيمه هېره شوې ژبه مې له سره زده کړه، له خلکو سره وغږېدم، په دود، دستور مې ځان پوه کړ، مختلف کتابونه مې ولوستل.
نجلۍ وټوخل، بېرته يې شونډې وخوځېدې:
يوه ورځ مې چادري پر سر کړه، له نظامي اډې ووتم، يوائې وم، سړک ته وختم، يوه کرايي موټر ته مې لاس ورکړ، د نږدې ولسوالۍ کلينيک ته ورغلم، کليوالې ښځې وې، خبرې مې ورسره وکړې، سمه دمه پښتنه وم، کليواله پښتنه، يوې هم کوم شک وانه خيست، يوائې يوې پيغلې زما د راڼه پوستکي او پستو وېښتو راز راڅخه وپوښت، نور هيڅ خبره نه وه.
ماريا غلې شوه، کوچي په حيرانۍ ورته کتل... نجلۍ وويل:
ماته يوائې يو ماموريت راکړل شو، د حاجي خداينور پيداکول، د هغه په موندلو پسې امريکې ډېرې هڅې کړې وې، انعامونه يې ټاکلي ول، جاسوسان يې پسې اچولي وو، خو کومه ګټه يې نه کوله، حاجي خداينور مرموز سړی و، درک يې نه لګېده.
دوئ دا ماموريت ماته راوسپاره، پوهېدم چې له خطره ډک دی، مرګ ورسره تړلی دی، خو بله چاره مې نه ليده، امر و، بايد پر ځای شوی وای.
ماريا يوه شېبه غلې شوه، بېرته په خبرو راغله:
بخت ياري راسره وکړه، لس ورځې مخکې زموږ استخباراتي سرچينو ته خبر راغی چې حاجي خداينور په همدې سيمه کې ليدل شوی دی، دا زموږ له پاره ښه چانس و، بېړنۍ غونډه دايره شوه، پر پلان مو کار پيل کړ، نقشه مو مخې ته واچوله، د حاجي خداينور د پيداکېدو احتمالي ځايونه مو په نښه کړل، هره خوا مو وسنجوله، کار د کاغذ له مخې سم جوړ شو، له پلان سره سم، زه بايد د مخالفو وسلوالو مينځ ته ورغلې وای، خو داکار تر ټولو ستونزمن و، پوره

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوه ساعته مو خبرې وکړې، بله چاره نه وه، ما باید اسارت ته ځان ورکړی وای.
درې ورځې وروسته یې د جوړ شوي پلان له مخې په یوه پوځي موټر کې کینولم، دریو موټرو حرکت وکړ، په هغه لار لاړو چې له خطره ډکه وه، زموږ پلان سم وخوت، د درې په مینځ کې ډزې راباندې وشوې، موټر ودرېدل، له عسکرو سره کښته شوم، تر یوې لوړې پرښې مې ځان پټ کړ، مرمۍ مې پر سر تېرېدې، مرګ مې په سترګو لید، خو پلان له نقشې سره سم پرمخ لاړ، عسکر د چورلکو په مرسته وتښتېدل او زه اسیره شوم.
لومړی مې وهل وخوړل، بیا یې غره ته بوتلم او وروسته یې تاسو ته دروسپارلم.
ماریا غلې شوه، د خپل کوچیانې کمیس ګریوان ته یې لاس کړ، بېرته یې راویست، په ګوتو کې یې د قلم د سر غوندې نرۍ او سپینه ښکارېده، څوکې یې غمی درلود، کله کله به خپه سره رڼا ترې راووته...
نجلۍ ورو وویل:
ما په کیږدۍ کې څو ورځې تېرې کړې، خو له مرکز سره مې تماس درلود، د دې دستګاه په برکت یې زما ټولې خبرې اورېدلې، له هرڅه خبرېدل، زړې ژرندې ته نږدې ماینونه هغوئ ویستل، زه هم ډاډه وم، د خطر په وخت کې رارسیدل، بخت یاري راسره وکړه، هرڅه سم

پرمخ لاړل، کیږدۍ له مصنوعي سپوږمۍ څخه کنټرولېده، کله کله به بې پیلوټه الوتکې هم دورې وهلې، هرڅه تر کنټرول لاندې ول.
نجلۍ غلې شوه، کوچي هیڅ نه ویل، سترګې یې سرې وې، په ټنډه کې یې ګونځې لیدل کېدې، څېره یې نېولې وه.
ماریا ولاړه شوه، له کلا څخه هماغسې لوګي پورته کیدل، سرتیري په کنډوالو کې ګرځېدل...
نجلۍ کوچي ته وکتل، پر اوږه یې سپینه ټوټه تړل شوې وه.
ماریا ورو وویل:
ته له زړه صاف سړی یې، خو خور دې ډېره خوږه ده، هغه...
کوچي چیغه کړه !
خو تا غلط کړو !
ماریا یوه ترخه موسکا وکړه، شونډې یې وخوځېدې:
ته څه فکر کوې؟! که طیارې نه وای راغلې، دوی به ژوندی پرېښې وای، ته په خپله پوهېږې، په جګړه کې هر لوری خپلو ګټو ته ګوري، که یې ونه وژنې، نو وژني دې، ما یواځې خپل ماموریت تر سره کړ، په خپل قول ودرېدم، تاسو ته مې هیڅ تاوان درونه رساوه، د اوږې ټپ دې هم له خپله لاسه، که تا ټوپک ته لاس نه وای ورغځولی، هغوئ نه ویشتې، ما ورته ویلي وو چې تا ته کوم تاوان درونه رسوي.
تېز شمال شو، نجلۍ پورته وکتل، پر سر یې چورلکه ولاړه وه، شېبه وروسته د هغې بلې چورلکې تر څنګ کېناسته، څرخونه یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

تاوېدل... سپاندې او غرنۍ بوټې يوې خواته رنګ پراته ول...له چورلکې څخه څو سرتېرو ټوپ کړل، دوئ خوشاله ښکارېدل، خبرې يې کولې، خندل يې...ماريا ټولو ته لاس وراوړد کړ، يوه له ونې دنګ شين سترګې ځوان د نجلۍ ګڼ کوچياني کميس ته اشاره وکړه، څه يې وويل، ټولو وخندل.

يوه بل له ځمکې شل ډزی ټوپک ورپورته کړ، د چورلکې خواته ګړندی روان شو، شېرګل پسې کتل، په سترګو کې يې کرکه پرته وه...

شېبه وروسته نور سرتيري هم پورته ور وختل، د يوه په لاس کې توره پلاستيکي کڅوړه وه، ډکه ښکارېدله، دوو نورو سوځېدلې مشينګنې خپلو ملګرو ته ورښودلې....

يو سرتيری ور دمخه شو، کوچی يې د مشينګنې پر ميل وواهه، دالوتکې خواته يې اشاره وکړه، ماريا په بيړه ور نږدې شوه، سرتيري ته يې څه وويل، هغه يوې خواته غلی ودرېد.

پنځه دقيقې نورې هم تېرې شوې، وروسته ټول د چورلکو خواته روان شول، ماريا او دوه نور سرتيري کوچي ته نږدې ولاړ وو.

ماريا ورو وويل:

پاته شوه د مينې خبره، ته ښه سړی يې، خو...

شېرګل لاړې تو کړې، چيغه يې کړه !

دروغ وو، ټول دروغ وو، ته مې د سپې غوندي بده ايسې !

ماريا وخندل، ورو يې وويل:

هر رنګه چې دې زړه وي، خو ما کوږده کړې، واده ته مې دوې مياشتې پاتې دي.

د شېرګل سترګې له اوښکو ډکې وې...

ماريا يوه سرتيري ته اشاره وکړه، هغه ټيټ شو، د کوچي لاسونه يې خلاص کړل. شېرګل په بيړه يوې ډبرې ته لاس ور وغځاوه، ولاړ شو، پرله پسې ډزې شوې، د کوچي پښو ته يوه ليکه مړه دوړه پورته شوه، بل سرتيري د کنداغ وار پرې وکړ، کوچی پر کيڼ اړخ پرېوت.

ماريا ورته وکتل، د کوچي خوله وينې وه.

نجلۍ د چورلکو خواته روانه شوه، دوو نورو سرتېرو هم حرکت وکړ، مشينګنې يې د کوچي خواته نيولې وې...

نجلۍ دروازې ته نږدې پر څوکۍ کېناسته، سترګې يې له اوښکو ډکې وې، کوچي ته يې کتل...

چورلکې ټکان وخوړ، له ځمکې پورته شوه، کوچی پر پښو ودرېد، په چورلکې پسې يې منډه کړه، چيغې يې وهلې، تيږې يې ويشتلې، څه يې ويل، خو غږ يې نه اورېدل کېده، سرتېرو خندل...

چورلکه پورته وختله، ډېره پورته، شېرګل د يوه ټکي غوندې ښکارېده، خو نجلۍ له هغه څخه سترګې نه اړولې، کوچی ولاړ و، شاوخوا خړې غونډۍ ترې راګرځېدلې وې، له کلا تور لوګي پورته کېدل....

چورلکې ځنګ بدل کړ، ليرې يوې بوربوکۍ دورې خوړلې، نېغه د شنو فصلونو خواته ور روانه وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پای
۱۳۸۸لمریز کال ، د سرطان شپږمه

برېوکۍ نصیر احمد احمدي

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library